

From: [Milan Zanoški](#)

Sent: Monday, December 04, 2017 12:35 AM

To: [daborovc](#) ; [Canadian Croatian Congress](#) ; [Stjepan Mazar](#) ; [hapok1990@hotmail.com](#)

Subject: Fwd: PRO ITAJ, RAZMISLI I PODIJELI S PRIJATELJIMA

PORTAL HRVATSKOG KULTURNOG VIJEŠA

Rasprave o državnosti M. Ljubi : Priča o hrastu i crvuljcima Nakon dramatičnog krika generala Praljka

Pitanje svih pitanja, nakon dramatičnog krika Generala pred oči cijele Hrvatske iz Haške sudnice jest – **može li netko kanalizirati golemu nacionalnu energiju koja je oslobođena tim činom, usmjeriti ju u promjenu katastrofalnog stanja hrvatskoga društva i hrvatske države u ovome trenutku?**

Istodobno, to je pitanje koje će u samo nekoliko dana pokazati **je li sustav zbog kojega si je prosvjedno oduzeo život Slobodan Praljak šaljući i poruku o njegovoj opasnoj nevaljalosti, toliko razvijen i planski organiziran da tu energiju na tisućama međusobno odvojenih niša kanalizira u sitne skupine obitelji, u molitvene grupice, u crkvama, katedralama, udrugama branitelja, po mjesnim zajednicama, pred gradskim i seoskim križevima, uspijevaju i spriječiti spajanje i realizaciju kritične mase potrebne za promjene.**

Ili, mogu li crvuljci srušiti preostale hrastove s planine Tušman?

Tko Hrvatsku u ovom trenutku može pokrenuti?

Je li to Kolinda Grabar Kitarović ?

Je li to Andrej Plenković ?

Je li to HDZ?

Kolinda Grabar Kitarović je zbog dramatičnih trenutaka u sudnici haškog tribunala prekinula posjet Islandu.

I, obratila se naciji.

Rekla je da izražava sućut obitelji pokojnog hrvatskog generala Praljka, rekla je da je Praljak vjerovao u svoju nevinost, rekla je da je Hrvatska spasila BiH, nabrajala hrvatske zasluge oko izbjeglica, isticala hrvatske vojne oslobađajuće operacije u toj zemlji zajedno s Armijom BiH, logistiku kojom je Hrvatska omogućila kakvu takvu ratnu sposobnost Armije BiH, liječenje ranjenika i konačno – spašavanje BiH. Rekla je da državnicima trebaju biti odgovorni jer neki to nisu bili, rekla je da presuda Tribunala nije presuda hrvatskom narodu, rekla je da će ubrzo posjetiti Bosnu i Hercegovinu, da našu povijest nitko izuzev nas ne može pisati, te da Hrvatska ostaje privrženica euroatlantskom putu susjednih država i pozvala Hrvaticu i Hrvate u BiH da se ne boje.

U ovakvim dramatičnim trenucima svakome narodu je presudna riječ šefa države.

A izgovorene riječi nisu ponudile nikakvu sigurnost ni nadu.

Baš nikakvu.

General hrvatske vojske, ratni vojskovođa koji je pred cijelim svijetom žrtvovao život vapajuć i zadnjim dahom snažnu državnu riječ države koju je obranio i njegov narod zavrijedili su puno više.

Praljak je znao da je nevin

Prvo, **general Praljak je znao da je nevin.** Nije samo vjerovao. Drugo, **vrlo vjerojatno nije vjerovao u poštenje međunarodnog suda u Haagu,** jer da jest, ne bi nabavio otrov s kojim si je daleko prije presude odlučio oduzeti život. **Može se postaviti pitanje zbog čega je tako strpljivo trpio cirkus u kojemu je sudjelovao?**

Vrlo vjerojatno je čekao tu državnu riječ iz Hrvatske, koju je zatražio ispijajući i otrov, i, vrlo vjerojatno je očekivao da se u Hrvatskoj progovori relevantno o golemoj opasnosti koja se razvijala nad cijelim hrvatskim narodom. Dugo to traje i svi tome svjedočimo. Jer jedino tako i tada oduzimanje života zbog presude bilo bi osoban čin, a ovako nije. **Dok je proces trajao bilo je nade,** makar malene, za to.

Ali, nije se dogodilo.

I s **obzirom na ljudski profil i integritet Slobodana Praljka, apsolutno je sigurno da je to no znao kad, u kojemu trenutku i kako e izazvati naj snažnije reakcije u svome narodu na poruku koju mu upu uje o opasnosti nad njegovim glavama.** Tako je žrtvovanje života moglo postati nacionalni umjesto samo osobnoga odgovora na haški proces, ali i na stanje države i društva u Hrvatskoj.

Jer, što se god skrivalo iza procesa u Haagu, izvan svake sumnje taj proces je u svim svojim elementima u svakome trenutku znao i vrlo vjernu sliku stanja u Hrvatskoj.

To **Generalovo nepovjerenje prema me unarodnom sudu je istovremeno iskaz nepovjerenja u me unarodni poredak kojemu pripada i njegova država za koju se borio sa svojim narodom i vojnicima, ali i izraz nepovjerenja u državne politike i aktualno društvo u Hrvatskoj, ali i s jasno iskazanom vjerom u svoj hrvatski narod. Bez te vjere Praljak se ne bi žrtvovao.** Svijest o nužnosti radikalne reakcije na tu duboku nesolidnost, da ne kažem nakaznost me unarodnoga pravnoga i političkoga poretka – general Praljak odlučio je istaknuti oduzimajući si život u sred jedne takve institucije i to pred cijelim svijetom. Iako nije zanemarivo da je svojim činom prigušio svjetske odjeke presude hrvatskome narodu i državi, valja reći da to po svemu nije bio temeljni cilj njegove završne životne komunikacije s hrvatskim narodom, jer je mrcvarenje koje je trajalo etnaest godina njemu i kolegama, prije toga deset godina Gotovini i kolegama, prije toga deset godina Dariju Kordiću, praktično dvadeset godina neprekinuto Hrvatsku i hrvatski narod pred cijelim svijetom prikazivalo kao zločince i mutne tipove s krajnje neciviliziranoga spektra, koje suvremeni svijet treba držati u karanteni i što slabijima. Pa je takvo višegodišnje kriminaliziranje bilo nemoguće zagušiti samo jednim, makar koliko dramatičnim činom. Zbog toga su tako dugo trajali ti procesi, a ne zbog nesposobnosti suda ili tužiteljstva, jer iako se sudionici toga me unarodnoga pravnoga cirkusa nisu ubili od kompetencija, niti su se u tu instituciju delegirali ljudi s integritetom, nisu bili ni takvi idioti kako ih se danas gnjevno i sa stručnih pozicija u Hrvatskoj predstavlja, niti bi ih netko plaćao stotinama milijuna dolara da su loše odrađivali zadatak pred njima.

Bit stvari u pravilnom razumijevanju svega je u tome što **mi u Hrvatskoj, koji nastojimo dogadjajima dati ispravno značenje i ime, i kreatori takvih me unarodnih sekvenci, nismo u tome što se događalo gledali i otkrivali iste vrijednosti.**

Poruka je adresirana državnom vrhu

Me utim, bez obzira što je namjeravao Praljak izazvati svojim činom, kakvu je poruku htio poslati o me unarodnom sudu u Haagu, prilično je sigurno da **ta poruka nikako nije mogla mimoći i niti je mimoišla adrese u Hrvatskoj. Kao i to da ju je upravo tako i adresirao.**

Što god državni i politički vrh zemlje mislio, poruka pokojnog generala Praljka, adresirana je njemu.

Njima.

Jest i svima nama, ali adrese za prijem poruke hijerarhijski su poredane po obveznosti i dužnosti, po mogućnostima i društvenome statusu svakoga Hrvata danas.

I predsjednica Republike Hrvatske i predsjednik hrvatske Vlade pokušavaju svojim riječima uopće lživio umanjiti stvarni značaj događaja u Haagu. Njihove riječi, da se u Haagu nije sudilo hrvatskoj državi ili hrvatskom narodu jednostavno nisu istina.

Jer presuđivalo se upravo i isključivo hrvatskom narodu i njegovoj državnosti.

Čak i formalno.

Nije Slobodan Praljak i njegovi sudrugovi bio vođa hajdučke družine u vrljetima, niti su bili vođe neke bande pljačkaša banaka pa im se sudilo zbog eventualnih zločina koje su počinili. **Njima se sudilo kao hrvatskim vojskovođama, kao hrvatskim političarima i predstavnicima hrvatskoga naroda.**

Samo i isključivo tako, i za to.

Zato je lažno govoriti da presudom njima nije presuđeno hrvatskom narodu, jer to istodobno znači i pokušaj odricanja pripadnosti tih ljudi, to znači i svojevrsni poziv narodu da ih se odrekne.

A to se ne može, niti smije.

Predsjednica poručuje više molećivost i povjerenje nego ga sama osjeća u svojim riječima, da ne kaže Haag niti bilo tko drugi pisati hrvatsku povijest o čemu je svjesna da se odlukom suda u Haagu i dramatičnom žrtvom generala Praljka pred cijelim svijetom – pisala hrvatska nacionalna povijest. Odnosno, **istina o hrvatskom narodu koju e zapamtiti većina svijeta s kojim živimo i s kojim smo osuđeni na**

suradnju. Nebitno je u takvim okolnostima je li to što je Sud proglasio stvarno istina, ili je krivotvorina, jer svijet je naučen na poštivanje međunarodnih institucija, kakve god one bile, pa u konačnici, bez minimuma takvoga poštovanja – nije moguće ni funkcioniranje današnjega svijeta. To funkcioniranje se ne odnosi jedino na najveće zemlje, države i svjetske sile, koje imaju resurse poslati cijelome svijetu poruke i istinu kakva njima odgovara.

Svi ostali, pogotovo tek nastale države, te narodi koji nisu još ni blizu postigli svoju globalnu prepoznatljivost kao što je **hrvatski narod, izravno u globalnoj percepciji ovisi o odlukama tih institucija i informacija koje one šalju**.

Međunarodne krivotvorine i manipulacije

Hrvatski narod je pogotovo dramatično izložen tom problemu i njegovim opasnim posljedicama, jer je prije osamostaljenja i izborne slobode u potpuno pravednom i rijetko istom osloboditeljskom ratu, više od stotinu godina kroz različite forme srpske dominacije bio izložen golemim međunarodnim krivotvorinama i manipulaciji, te stvaranju percepcije svojevrsnoga podmukloga i opasnoga, destruktivnoga naroda negdje na rubu Europe.

Upravo zbog toga današnje **hrvatske državne i političke institucije, sve nacionalne institucije i svaki pojedinac u Hrvatskoj moraju na to biti izrazito osjetljivi, daleko osjetljiviji nego velika većina europskih naroda**.

U takvim okolnostima **presuda suda u Haagu**, koliko on god bio kompromitiran i opskuran za relevantne promatrač, tražan i izravno ruganje pojmu međunarodne pravde, **prihvatljivija je kao izvoriste stavova golemoj većini svijeta koji u većini zbog nedostatka specifičnih interesa ne zna za slabosti toga suda, nego slabša poruka iz same Hrvatske, kojih inače, ili nema uopće, ili su potpuno na tragu i po formi i sadržaju onoga što je presudio taj nesretni sud.**

I to je najteži problem današnje Hrvatske.

Ne može se samo gnjevno optuživati nesretne političke kreature Mešića, Pusiću, Josipovića ili posve nedostojnoga političkog marginalca nekakvoga Richembergha ovih dana, jer su oni samo produkti opasnog sustava antivrijednota, koji će njih odbaciti onoga trenutka kad se istroše, a promovirati i uvesti u društveni život stotine i tisuće takvih s daleko ubilačijim posljedicama.

Jer takvi su metastazirali.

Zato je Haag mogao ovako presuđivati.

Od državne vlasti, predsjednice Republike i predsjednika Vlade u ovome trenutku nije pošteno očekivati radikalno i trenutno mijenjanje toga nakaznoga sustava, ali je nužno očekivati od njih jasan znak da se ide u tom pravcu, te je životno važno vidjeti – prvi korak i .

Jasan, zoran, tvrd i na tvrdoj stijeni.

A toga nema ni na vidiku.

Počimo od pisanje povijesti i tvrdnje da ćemo našu povijest pisati „mi“.

Tko će pisati povijest?

Tko smo to „mi“?

Je li to skupina povjesničara na hrvatskim sveučilištima koji već više od dvadeset i šest godina u slobodnoj Hrvatskoj nastavljaju voditi pravi specijalni rat protiv temelja slobode i identiteta hrvatskoga naroda, koji recenziraju suvremene međunarodne kanone kao što je „Anatomija fašizma“ s nezapamćenim krivotvorinama i preporučuju za udžbenike hrvatskim akademskim generacijama i u kojoj piše da je Tuđman reinkarnirao naciste u NDH, koja je ubila 980 tisuća ljudi, te je današnja Hrvatska – nacistička država. **Jesmo li** „mi“ povjesničari i akademske institucije, mediji, cehovske udruge i doslovno plaćeni agente koje godinama divljaju Hrvatskom kako god žele i uz golemu državnu potporu, društvene institucije, političke stranke, civilne udruge i praktično pretežiti mainstream u Hrvatskoj koji modeliraju na izgled svih našu povijest i identitet?

Nisam siguran da te skupine i hrvatski narod u ovome trenutku mogu stati pod zajedničko „mi“.

Jesu li to povjesničari i novinari, sudionici javnoga života i sve od reda na državnim plaćama i sinekurama, koji Domovinski oslobodilački rat nazivaju bez da trepnu okom – građanskim, **jesu li** to stratezi aktualnoga kurikula koji su, kao Budak, sudjelovali u izradi Europske historijske pitanke za generacije „regiona“ u kojoj piše da je Vukovar „hirošima“ srpskoga i hrvatskoga nacionalističkoga ludila, ili smo „mi“ pripadnici bivših službi, vojske i policije Republike Srpske Krajine, koji danas čine

važnu i presudnu dionicu državne vlasti i koji upravo hrvatskom narodu dijele lekcije i name u propise o moralnim i inim vrjednotama?

Drugih „mi“ prakti no nema, izuzev u nišama i na periferiji društvenih i političkih događaja u Hrvatskoj.

Kako onda vjerovati Predsjednici da ćemo „mi“ sami pisati svoju povijest, kad mi ne postojimo?

Ne ćemo, ako navedeni „mi“ budu imali presudnu potporu hrvatske države.

A trenutno – imaju.

Nismo do sada, ne ćemo ni od sada, ako se nešto dramatično u državi ne promjeni, upravo ono i onoliko dramatično što se moglo očekivati ili bolje rečeno priželjkivati kao primjerena reakcija Predsjednice drami u Haagu. Ne može se na toj poziciji biti uvjerljiv, niti se može na toj poziciji govoriti Hrvatima i Hrvatima – ne bojte se, a istodobno svoj još uvijek realno postojeći i suverenistički ugled kod hrvatskog naroda zalagati za provođenje obrazovne reforme koju su kreirali pripadnici gore navedenih „mi“, koje predstavlja ministrica Divjak a pobornici su joj najbliži suradnici Željka Jovanovića, Nevena Budaka i skupine koja je već do sada potpisala toliko štete hrvatskom narodu.

Trebamo se bojati hrvatskih slabosti

S tom hipotekom i uz takve državne politike ne vrijedi ništa poziv – ne bojte se.

Hrvatice i Hrvati se imaju razloga bojati.

Ne Bakira Izetbegovića ili Aleksandra Vučića, nego **hrvatskih slabosti**.

Ponavljanje, i u predsjedničkim i u porukama predsjednika Vlade, idiotskoga aksioma da će Hrvatska nastojati snažno pomoći Bosni i Hercegovini i susjedima na euroatlantskim putevima, **djeluje uistinu tragikomno**, otprilike kako je izgledalo donedavno ponavljanje da smo mi lideri u regiji, **pa je potpuno nejasno kako sebi odrasli i pametni ljudi smiju više to dopustiti?**

Kako ćemo im pomoći?

Samouništenjem?

Pa jedino to ćemo prihvatiti.

Jer, **ispadaju smiješni i pred svojim narodom, koji vidi i razumije sve, a još smješniji i slabiji pred nositeljima otvoreno neprijateljskih interesa i politika u susjedstvu. Tko ćemo poštovati uvijek, narod i državu koja usprkos svemu nastavlja ustrajno na putu vlastitoga samoponiženja?**

Nitko živ.

Zbog neke, već odavno prilično bolesne potrebe nekakvoga dokazivanja svoje posebnosti, u Hrvatskoj su daleko poznatije i javno prisutnije tzv. „Majke Srebrenice“ nego sve majke Hrvatske, majke stotina naše djece stradale u agresiji diljem Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Zna li u Hrvatskoj netko za neku majku Trusine, Kraljeve Sutjeske, Bugojna, Uzdola, Grabovice?

Kome mi šaljemo na taj način i kakvu poruku?

Tko bi to trebao nećim i nekako vrjednovati?

Bakir Izetbegović?

Ili Jasmila Žbanić, koja je dobila od Republike Hrvatske milijune kuna za svoje filmove, a u prvome trenutku predsjedniku Vlade doslovno javno poručila – marš kući?

Uvredljivo je također gledati i slušati pozive najvišega političkoga i državnoga vrha na dostojanstveno ponašanje hrvatskoga naroda. Pa to je s obzirom na učestalost ponavljanja gotovo svakoga dana i u svim prilikama, postalo iskaz veća nepovjerenja i prijezira prema svome narodu nego ga je iskazao Haaški sud i one kreature koje smo godinama gledali i trpjeli.

O kakvom to mi dostojanstvu govorimo i tko ga zagovara?

Što je zapravo dostojanstveno?

Doći pred svoj narod i nabrajati što smo mi učinili za nekoga, uvjeravati jedni druge u našu dobrotu, pravednost, nabrajati tisuće nespornih činjenica, kao da to hrvatski narod ne zna. To **nabrajanje o spašavanju Bošnjaka i BiH, o spašavanju BiH-a i Cazinske krajine odavno nije nikakav argument, jer to ne priznaju spašeni, to su zatajili oni koji su – spašeni.**

Kad je netko u Hrvatskoj rekao jednoga jedinoga Bošnjaka iz BiH, ali i iz Hrvatske, koji je to javno rekao?

Ja se ne sjećam.

Dakle, u političkim odnosima s Bošnjacima danas to nije argument, pa je ustrajavanje na tome spašavanju i svojoj dobroti, zapravo cmoljenje i neka vrsta javnog prosjavanja za trunku milosti

pred onim tko je odavno odustao od zahvalnosti i razumijevanja i tko se isključivo bori za svoje nacionalne i Boga pitajući sve interese, a ne može ih ostvariti ako ne uništi hrvatske interese i sami hrvatski narod.

Pokazivanje slabosti

Nema jasnije ništa od molećivoga nabiranja me u sobom o tome kako smo dobri, ali, eto ne vole nas, ne razumiju nas, mrze nas. **Slabost, ispoljavanje slabosti je loše i u osobnom životu a na elu države je – pogubno.**

U takvim dramatičnim trenucima podnosi se ostavka vlade, ne zbog krivnje, ili neposredne odgovornosti za pogreške, nego zbog koncentracije i pravilnog, stvaralačkog iskorištavanja nacionalne energije nastale u ovakvim dramatičnim situacijama. Jer u nedostatku toga, stvarne vrijednosti Praljkove poruke i golemu nacionalnu energiju razvlače stotine lešinara različite provenijencije i motiva nastoje i se naplatiti Praljkovim junaštvom i činom bez presedana u novijoj povijesti. **Ostavka vlade i nacionalni izbori u ovako dramatičnom trenutku su također poruka svijetu da je prijeena granica. Bez toga se ne može zaustaviti nasrtaje i nove udare, koji će se nužno nastaviti u nizu.**

U takvim i mnogo slabijim krizama državne politike civiliziranih zemalja zahtijevaju potvrdu svoga legitimiteta i potporu svoga naroda, a prije toga izlaze s jasnim političkim ciljevima i načinima rješavanja dramatičnih problema.

I predsjednica Republike i predsjednik vlade su pokazali da nisu uopće dorasli razini problema s kojima je suočen hrvatski narod.

Piše: **Marko Ljubić**, 3. prosinca 2017.

PORTAL SLOBODNA DALMACIJA

Praljak umiru i pobijedio sve patuljke i pacove

Nema jasnije ocjene Haaškog suda od onog što je u inio Slobodan Praljak, ispivši bo icu otrova, nakon što mu je sudac pro itao presudu. I **nitko to nije mogao u initi onako kako je to u inio Slobodan Praljak: pomno planirano, do u detalja promišljeno, ljudski hrabro, moralno dosljedno, odbijaju i živjeti s presudom ratnog zlo inca za koju je znao da je nepravедna. I za koju svi koji žele znati, znaju da je ruglo od presude i od primjene me unarodnog kaznenog prava.**

Svoj stav prema budu oj presudi i svojoj odgovornosti za ratne zlo ine, koje mu je haaško tužiteljstvo stavljalo na teret, general Slobodan Praljak iznio je još u svojoj završnoj rije i na su enju, u velja i 2011. godine. Pobijaju i to ku po to ku logiku tužitelja kojom mu je pakirana kaznena odgovornost za zlo ine na koje ni na koji na in nije mogao utjecati, završio je rije ima:

"Hladno, racionalno, logikom koja je kriti ki provjeravana desetine puta: znam da nisam kriv.

asni su e Antonetti, ako vaša presuda bude suprotna mom zaklju ku, ja u, poštuju i op e na elo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaklju ka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti. Ako spoznam pogrešku, izdržavat u kaznu, jer ste vi pravi ni. Znat u što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, rije ju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tuma enje injenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti pa postane mogu e ono što nije bilo mogu e, pa postane jednostavno ono što nije jednostavno, pa mo da se nešto u ini postane prosta zamjena za želju ili htijenje, onda u ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila. A to zbilja ne bi bilo ništa novo. Mojih pola sata je isteklo.“

Sve pomno osmišljeno

Nakon što je prvostupanjski osu en, a da mu nije pokazano što je to on kao ovjek i zapovjednik HVO-a mogao u initi više, da bi zlo ina bilo manje, ime je to on pridonio progonu Bošnjaka/Muslimana, i zašto je on bio okupator u svome Mostaru ili apljini, a **Abu Hamza, Abu Maali ili Ali Hamad**, njihovi osloboditelji, **nakon što je takva presuda pravomo no potvr ena, Slobodanu Praljku je ostala samo jedna minuta za posljednju, diverzantsku, završnu rije . I tu je minutu, tu završnu scenu Haaškog suda pomno isplanirao i pripremio, promišljeno do posljednjeg detalja.**

Pitam se koliko je puta u sudnici sa sobom imao bo icu s lijekom, da nikome ne bi bila sumnjiva u posljednjem inu, kada u nju ulije otrov? **Da bi njegova posljednja poruka imala snagu i dostojanstvo, morala je biti kratka, kako sudac ne bi imao vremena naložiti da ga kao prijestupnika izvedu iz sudnice. Da bi in ispijanja otrova bio zabilježen kao stav Slobodana Praljka prema presudi, morao ga je ispiti stoje i, dok je kamera na njemu.**

Mogao je biti siguran da nakon toga haaška birokracija ne e dopustiti da se vidi kako Slobodan Praljak umire u sudnici. **Tako er je mogao biti siguran** da im ak ne e pasti na pamet da bi netko mogao popiti otrov, i to netko tko je za dvije godine mogao izi i iz zatvora, da oni to ne mogu ni shvatiti niti razumjeti. **I mogao je biti siguran** da e se u trenucima njegova umiranja pokazati njihova bijeda. **Da e u tom trenutku i službena Hrvatska morati pogledati prema Slobodanu Praljku i suo iti se barem na trenutak sa samom sobom.**

Njegove posljednje dvije re enice pred sudom osmišljene su pomno. Prvi put u trinaest godina sudskog procesa general Praljak nije se sucima obratio sa „ asni sude“ ili „ asni su e“. A on sebe nije apostrofirao kao generala ve kao ovjeka dok im je izgovarao: „Suci, Slobodan Praljak nije ratni zlo inac! S prijezirom odbacujem vašu presudu.“ I potom, na nogama, ispio otrov. Ona tupost i zbunjenost na licu suca **Carmela Agiusa** koji je nastavio itati presudu dok je Praljak umirao pred njim u sudnici – to je bio Haaški sud. To je bila njegova završna slika.

Zaštiti obitelji

Tu je sliku morala vidjeti i ona patuljasta službena Hrvatska, koja je štite i svoju zonu političkog komfora i svoje sinekure, trinaest godina odbijala gledati što se to događa s procesom „hrvatskoj šestorci“ u Haagu, s procesom u kojem se neizravno sudilo i hrvatskoj državi i cijelom hrvatskom narodu u BiH. Tu sliku Praljka kao umirenog moralnog pobjednika u sudnici, ipak je s nelagodom morala gledati i ona pacovska (ne štakorska, već baš pacovska) Hrvatska, koja je u najvećem dijelu proizvela i ovaj proces i ovakvu presudu.

Onemogućio je njihovo likovanje nakon sudske pobjede, pokazavši im koliko je ta pobjeda moralno bijedna. Zaštitio je, koliko je mogao, svoje najbliže od najmu njihov prizora i neugodnosti: zabranivši obitelji da dolazi na presudu, zabranivši svojoj odvjetnici **Niki Pinter da ga posjeti dan uoči presude u pritvoru i na sam dan presude u sobi za optuženike, pripremaju i završni čin u tajnosti, sam.**

A za (o)poruku Hrvatskoj pobrinuo se još prije dvije godine zahtijevaju i da u slučaju njegove iznenadne smrti ne želi ni sprovod niti grob, već da se njegov pepeo prospe po Mirogoju. Slobodan Praljak nije želio da nad njegovim odrom žale licemjeri, da na njegovu sprovodu profitiraju pacovi, da se na njegovu grobu patuljci nastoje pokazati već ima. A nije želio niti dovesti u neugodnost one koji možda uistinu imaju volje i snage po etički graditi neku drukčiju Hrvatsku.

Državu Hrvatsku.

Piše: **Višnja Starešina**, 3. prosinca 2017.

KOMENTAR:Sladoljev Sre ko ·

Radi u: Institute od Immunology

Sladoljev Sre ko 7 sati ·

"Ako nam se posre i,

ostati emo sami ... potpuno sami... da nau imo osloniti se na sebe.

Ako nam se posre i ... život e nas udariti i razbiti kao orahovu ljusku ... da iz nas oslobodi jezgru...

Ako nam se posre i ... biti e bolno. Toliko da emo od boli umrijeti... ali smrt e pomo i da se obnovimo.

Ako nam se posre i ... plakati emo, suze ne emo mo i zadržati ali s njima e do i osloboenje i život.

Ako nam se posre i postati emo ranjivi ... ranjivost ne emo mo i skriti. Ali ona e nam pomo i shvatiti...

Ako nam se posre i ne emo dobivati odgovore na naša pitanja.... sami emo ih morati otkriti.

Ako nam se posre i, razoarati emo se... u ljude.. u enja, ... u itelje,autoritete....

Ako nam se posre i ... postati e neizdrživo.

Ako nam se posre i ... izgubiti emo. Biti emo prevareni, izdani, gotovo slomljeni.... a "gotovo" e urezati na našim licima bore mudrosti.

Ako nam se posre i suo iti emo se s bra om licem u lice. Biti e dvije istine. Njihova i naša. Osjetiti emo odjeke u prostoru razli itih svjetova koji se dodiruju.

Ako nam se posre i sve emo ovo izdržati da bi pronašli na in da se promijenimo. Da doživimo kako iz boli izrasta ljepota, iz ljutnje spokoj, iz straha stvaralaštvo, kako se krivnja i sram oblikuju u radost i nadahnu e, a ožiljci postaju obzori.

Ako nam se posre i ... "

120 Natasa Rogina, Ivana Miljani i 118 drugih

Podijeljeno 17 puta

Komentari Robert Me ugorac

Tko je autor ovih predivnih stihova?

Sladoljev Sre ko:

Slobodan Praljak. Posmrtno. Kroz druge

I JA SAM KAP OTROVA U AŠICI: Oprosti mi, generale... Priznajem, i ja sam šutila

Slobodan Praljak svojevolumno je i pri punoj svijesti umro usred tuđinskog Haaga. S njim je umro i kolektivni ponos Hrvata koji su doznajući za njegov odlazak otvoreno plakali, žalili i emotivno se opraštali traže i usput krivca za njegovu smrt. Otkud tolika žal za generalom kojeg mediji nisu pretjerano voljeli, o kojem su Hrvati sve manje govorili i o kojem su sve manje razmišljali?

Kajanje. **Mogli smo govoriti, a nismo. Svi.**

Samoubojstvo Slobodana Praljka lakše bi se podnijelo kad bi se znalo da smo svi malo jače i "potegnuli", onako kako je tko mogao.

U redakciji sam uživo pratila presudu haškoj šestorci i u trenutku ispijanja tada nepoznate tekućine ja sam znala da je otrov. I znala sam da je smrtonosan, da se mora djelovati brzo, da Praljak ne želi biti spašen. Znala sam da nije "teatar", znala sam da gledamo smrt uživo a odmah sam osjetila još nešto, vrlo neugodno. Da sam i ja kap otrova u toj ašici...

Prije dvije ili tri godine na moje ime je u redakciju došla pošta. Velika, žuta omotnica u sebi je sadržavala cd, priručnik, svjedocenja, iskaze, dokaze, fotografije. Znala sam da je preda mnom veliki posao koji zahtjeva koncentraciju i ne bi žalila ni sekundu svog vremena da nisam bila svjesna nekega vrlo poražavajućeg. Slobodana Praljka gotovo nitko ne pamtiti. Sve što sam o njemu do tada pisala (a bilo je toga) ispod sebe nije imalo ni riječi komentar a ja sam bila sretna ako bi se pojavio kakav sramežljivi "lajk". Zato sam sve vratila u omotnicu i prašnjavu je izvadila tek sad, kad je umro.

Nisu te govorili, generale. To je prava istina. Tako si i za mene vremenom postao "klik", slabo pamtan članak. Pretjecali su te tekstovi o Severini, Rozgi, govtanije su bile i vremenske prognoze. Sad pregledavam materijale iz omotnice i shvaćam koliko si otkajan bio. Nakon što su ti moćni ljudi okrenuli leđa, preostali su ti samo novinari preko kojih si želio pustiti svoj glas. Uzdao si se u portale i "tamo neku novinarku" za koju si bio samo "priča koja se ne pamtiti". Klik.

Sigurna sam da su se mnogi našli u toj ašici otrova. Od nekih jako važnih ljudi, do onih malih koji nisu otvorili članak s pričom o tvojoj sudbini. Zato je tuga tako golema. Kajanje je to. Jer, ne ulaze i u tvoju krivnju ili nedužnost, obrana našeg govjeka bila je naša dužnost.

I nemoj misliti da nisi ništa ostavio za sobom, da ti je smrt zalud. Ostavio si nam spoznaju da govjeku nikad ne smijemo okrenuti leđa. Ja sam svoju lekciju naučila. I nekako želim od tebe zatražiti oprost, ali osjećam da ne trebam. Jer znam da si nam davno oprostio.

Autor: **Snježana Vučković** Nedjelja, 3. prosinac 2017. u 13:09

PORTAL HRVATSKOG KULTURNOG VIJEŠTA

Hrvatske kronike

H. Hitrec: U Praljkovi otrovu bila je otrovna smjesa poznatih hrvatskih veleizdajnika

Na samom svršetku studenoga 2017.

Da se moglo naslutiti kakve će biti presude Hrvatima u Haagu – moglo se. Da se završiti tragedijom u sudnici, nije se moglo naslutiti. Mogao je to samo Slobodan Praljak.

Već i sam datum izricanja presude bio je znakovit, izabran od onih u tzv. međunarodnoj zajednici koji su preko volje priznali hrvatsku državu, držeći da će ionako kolabirati u nekoliko godina, trećinom okupirana. Zadaća Ujedinjenih naroda bila je da takvo stanje podržavaju u beskraju i osiguraju postojanje srpskih krajina do trenutka kada će i one biti priznate kao države u državi, što bi Hrvatskoj onemogućilo da bude država i postupno se priklonila zamisli povratka u jugoslavenske okvire. Trebalo je još samo dopustiti Srbima da osvoje najveći dio Bosne i Hercegovine, spoje se s krajinama u Hrvatskoj i zagospodare hrvatskom obalom, čime bi ideja bila ostvarena, a lako se moglo dogoditi da tako i bude. Dopušteno je srbiziranoj JNA i etnicima da razaraju hrvatske gradove iz krajina i iz BiH, da pokušaju odrezati Dalmaciju ako im uspije, i da izbiju na dogovorenu zapadnu crtu, a isto nu potpuno osiguraju provalom u dolinu Neretve.

Nisu poznavali Hrvate, ni hrvatsku povijest, niti da je tzv. BiH hrvatska baština, ni od čega su Hrvati građani, niti su uopće računali da bi Hrvati koji žive u BiH – a bilo ih je i tada šaćica u matematici velikih sila - mogli imati bilo kakvu, a nekmoli važnu ulogu u ratu. Nisu znali da je Hrvatima u „BiH“ hrvatska država svetinja, da su ju mnogi od njih žestoko branili 1991., a kada su i sami napadnuti na svom tlu pokazali su zavidnu smjelost i organiziranost, usput spašavaju i potpuno dezorijentirane muslimane koje je vodio islamistički uzurpator Izetbegović i gledao kako Srbi ubijaju i protjeruju „njegov narod“.

Hrvati su se branili kao jedan narod, što i jesu, naravno. Put Slobodana Praljka simboličan je dokaz i pokazatelj zajedničke epske borbe devedesetih. Hercegovac koji je studirao u Zagrebu i diplomirao na tri fakulteta, visok, snažan, glasan, odvažan i inteligentan, postao je nemiran već u proljeće 1991. Kada sam ga površno upoznao, u doba dok su prevladavali zastupnici teze da će „razum pobijediti“, njegov je burni temperament djelovao kao prirodna sila, njegov mu je instinkt govorio da će se zbiti najcrnji scenarij. Neumitno se i dogodilo, otišao je u Sunju s kamerom i puškom, te se onako silan i hrabar nametnuo kao vođa. Jedan od onih koji su, svaki na svom području odasvud napadnute Hrvatske, slomili zube srpske agresije u to najstrašnije, odsudno doba. Dobio je visok čin, mogao je ostati u Zagrebu, ali je otišao u Hercegovinu drževiti da je ondje tada potreban, i bio je, odoru Hrvatske vojske zamijenio je odorom Hrvatskoga vijeća obrane, pa je i tu, u svom zavjajaju, naglo napredovao, nagao, ali pribran, uvijek u pokretu i naoko u afektu, u biti dobro udan i povjeren.

Sam Bog zna kako se osjećao on i njegovu suborci kada su shvatili da Izetbegović okreće protiv njih muslimane s kojima su se dotle rame uz rame borili protiv srpske ekspanzije, ali kada je postalo očito da – nakon muslimanske izdaje u srednjoj Bosni – isto slijedi i u Hercegovini, da Izetbegovićeva armija oboružana oružjem iz Hrvatske i preko Hrvatske kani ne samo izbiti na hrvatsko more istim putem kao nedavno srpska, kada je isprva puzajući, a zatim otvoren sukob u Mostaru postao neizbježnim, Praljak i ostali hrvatski vojni i politički zapovjednici Herceg Bosne nisu imali izbora nego da i opet brane svoju, hrvatsku zemlju i svoje domove, ne ostavljajući i u svojim redovima i za leđima one koji su se odazvali Alijinim podzemnim planovima, vrlo dalekosežnim i poduprtim ne samo iz vjere bliskih im zemalja. Nije više bilo vremena za priču o nezahvalnosti, o gotovo milijunu muslimanskih izbjeglica koji su pred Srbima izbjegli u Hrvatsku, a ona im im je sve dala, premda opterećena i vlastitim prognanicima. Tako je to bilo.

I Mostar je postao ratište, i danas je još pun ruševina, i danas podijeljen. Izetbegovićev je plan napola uspio: muslimane koji su izbjegli srpskom nožom, a nisu našli spas u Hrvatskoj, naseliti u srednju Bosnu i odatle nasiljem istjerati Hrvate, a zatim se dopetati Hercegovine i zaokružiti možebitne, trenutane granice islamske države u kojoj su preostali Hrvati, katolici, nepovjodni. Vojno je bio nesposoban da to i učini, ali Washingtonski a posebno Daytonski sporazum išao mu je potom u korist. Dobio je svoju „federaciju“ s tolikom brojnom premoći da je bilo potrebno samo guranjem, krivotvorenjem i čestim izmjenama Daytonskog sporazuma na štetu Hrvata, pomalo, ali uporno i uz pomoć „visokih predstavnika“ majorizirati i terorizirati preostali hrvatski narod, što Alijin sin Bekir upravo bekrijski nadmeno i nadalje čini.

Slobodan Praljak vratio se u slobodnu Hrvatsku. General Hrvatske vojske i general Hrvatskoga vijeća obrane, ne suviše obljubljen u političkoj eliti zbog navodne stigme Staroga mosta, posvetio se poslovima i obitelji, uspješan kao i uvijek.

Još u prvoj polovici devedesetih, Ujedinjeni narodi čije su „snage“ uglavnom odigrale prljavu ulogu na jugoistoku Europe, dosjetili su se da bi trebalo ustanoviti neki međunarodni sud za tada već bivšu Jugoslaviju, s tim da Jugoslavija (makar i bivša, ali neka, za budućnost) ostane u naslovu sudišta, pa je tako i bilo. Vijeće sigurnosti je na nelegitiman način takav sud i osmislilo, sud se iz godine u godinu kapacitirao i prekapacitirao, plaće su bile sjajne. Hrvatska je pristala dati mu legalnost, sve misleći na srpsku agresiju i kako će biti kažnjena, jer je o čito tko je tko, i tu je bila zamka. Sud je sam sebi napisao statut i ovlasti, a UN o čito potvrdio jer i sam prekapacitiran nije imao volje ni pročitati tekst, a plaće su u UN sjajne.

U tajništvo haaškoga suda uvukli su se Englezi i Francuzi u velikom broju. Zapovijesti tužiteljstvu suda dolazile su iz političkih krugova Hrvatskoj nesklonih zemalja, a glasile su: Srbiju po svaku cijenu eskulpirati, makar se to svjetskoj javnosti činilo priglupim i nemogućim. Ako je baš potrebno i ako budu dobre okolnosti, zgrabiti Miloševića i nešto etnika, ali ne dirati jugoslavenske tajne službe i jugoslavensku armiju jer su samo one zalag da bi se u budućnosti moglo opet skrpati Jugoslaviju. Muslimane ne dirati, ni mudžahedine. Sve svaliti na Hrvate. Ako im se ne može nešto pronaći, vratiti se malo u prošlost i izvući im ustaše. S mjesta tužitelja koji je bio ponešto sklon Hrvatima,

maknuti sklonoga tipa i postaviti bjesomu nu babetinu del Ponte koja mrzi Hrvate. Prva njezina zadaća a glede Hrvata su Hrvati iz Hrvatske, po mogućnosti Tu man kojega treba odstraniti uz pomoć zdravih snaga u Hrvatskoj ili ubiti, te hrvatski generali koji su se drznuli pregaziti „srpske krajine“ i u i u Bosnu, doduše uz prešutno dopuštenje Amerikanaca, ali ipak.

Tu man je umro, došli su u Hrvatskoj na vlast jugofili i idioti, i sve je išlo glatko - hrvatski su generali završili u Haagu pod optužnicom za zajednički zločin i pothvat. Osuđeni na visoke kazne, zamili do druge oslobođaju e presude, na kraju oslobođeni jer se Amerikancima učinilo da bi osude za tako istu vojnu operaciju kao što je bila Oluja – i još uz njihov blagoslov – bile opasni presedan za njihove akcije koje nisu bile ni izbliza tako iste, štoviše. Uz to, najugledniji svjetski stručnjaci za međunarodno kazneno pravo bez usturanja su govorili o ICTY-u kao o bastardu koji vraća njihovu struku u kolonijalnu prošlost.

Prilicni plan kako ipak udariti po Hrvatima bio je privlačniji, a odvijao se usporedno i već je u vrijeme oslobođanja Gotovine i Marka dobro napredovao. I tu dolazimo opet do Slobodana Praljka. U tamnim komorama pogane svjetske politike zaključeno je da bi drugi „zajednički zločin“ mogao bolje uspjeti, štoviše, ako se optuže Hrvati iz Herceg Bosne lako je opet ugurati u zločin i Hrvate iz Hrvatske, uključujući i Tu man, Šuška i Bobetka, bez obzira što su mrtvi. Tako su se na optužnicama uz spomenute našli Prlić, Petković, Praljak i ostali.

Sudilo im se beskrajno dugo, osudilo na visoke kazne. Praljak je za sve to vrijeme sam, samosvjestan i zabrinut ne toliko za sebe koliko za moguću loš ishod glede Hrvatske i Hrvata, radio danonoćno na prikupljanju protudokaza, s mukom skupljao dokumente koji su od njega skriveni, pisao knjige odlaze i duboko u povijest nesretne Jugoslavije, a u sudnici pokazivao nadmoć, što manje obrazovane od njega marionete za sudačkim stolom sigurno nije oduševljavalo. Oni su rastezali sudenje do dotad u svjetskim okvirima nezapamćene duljine i pritvor pretvorili u desetljetnu robiju, i više od toga. I to je, uz svu zločinu kreaciju sudišta i posebno tužiteljstva („zločin i pothvat“, zapovijedna odgovornost, uzimanje sebi ovlasti da se upuštaju u vlastite neuke procjene, bez poznavanja povijesti i konteksta) dovelo karikaturu od sudišta do logičnog ishoda: prvostupanjska presuda bila je prijepis tužiteljskih podmetanja, a presuda žalbenog suda prijepis prvostupanjske – jer što bi se suci mogli kada ionako odlaze s dobrih plaća, a upute iz tamnih komora su jasne. Ovaj put je i Meron šutio.

Tmuran dan u Haagu, Hrvatskoj i Herceg-bosni

Već kada je prastari i ravnodušni malteški sudac Agius zavidnom brzinom za svoje godine poeotitati presudu Prliću, iz bujice besmisleno poredanih i nerazumljivih rečenica izronio je zajednički zločin i pothvat i tada je postalo razvidnim da se Hrvatima ne piše dobro, da UZP ostaje u presudi. Bilo je otkriveno i Slobodanu Praljku, koji je već tada stiskao u ruci bocu s otrovom, no poslušao je do kraja presudu kojom je proglašen onim što nije, i nikada nije bio, ratnim zločincem. Tada je izvukao bocu i popio otrov upućujući i sudištu i svijetu riječi i prijezira. Agius je samo iznenađeno pogledao i nije shvatio što se događalo ili ga nije bilo briga, nastavio je otkriti presudu sljedećem optuženom, a tek kada je izvan okakamere nastala konsternacija, s krajnjim izrazom dosade što mu ta gnjavaža prekida papagajsko pročitavanje, prekinuo sudenje i dao nalog da se spusti zastor (prvo krivotvorenje događaja poslije je obavljeno, oni koji nisu pratili izravno, vidjeli su montiranu snimku u kojoj nema Agiusove plemenite geste). Ostalo je poznato: Slobodan Praljak je preminuo već u zgradi suda. Do kraja vjieran sebi i svojoj neslomljivoj prirodi koja mu nije dopuštala kompromise, odlučio se na čin kojim je svoju osobnu sudbinu podignuti na općehrvatski oltar mučenika i pokrenuti već zatomljene emocije hrvatskoga naroda, koji je – nerazumanju i izdajnike – razumio da se radi o velikom anstvenom činu žrtvovanja.

Otrov u boci bit će, ili već jest, analiziran s kemijske strane. No ono što i prije toga znamo, jest njegov sastav : u njemu je (uz međunarodne komponente) otrovna smjesa poznatih hrvatskih veleizdajnika, u njemu je bijeda hrvatske politike koja je ne samo zapostavljala Hrvate iz Herceg Bosne nego i zdušno radila protiv njih, u njemu je cijela medijska scena koja je zajedno s političarima ili šutjela o sudbini Hrvata u BiH ili ih štoviše prikazivala u najgorem svjetlu, u tom je otrovu i predrasuda mnogih Hrvata u Hrvatskoj, neukih šajsera koji s „Bosancima“ ne žele imati posla, u otrovu su smiješana i podmetanja hrvatskih „institucija“ koje su Praljku naplaćivale i kopiranje dokumenata, u otrovu je tzv. hrvatska kulturna scena potpuno (gotovo) ispunjena jugofilima i protuhrvatskom klateži, uključujući i Ministarstvo kulture koje je Praljkove knjige prokazalo kao bezvrijedni šund, u otrovu su svi oni koji su mogli a nisu htjeli osigurati snažnu logistiku potporu optuženima, premda su na klupi bila i dva generala Hrvatske vojske. Zadnje Praljkove riječi o prijeziru odnose se prije svega na njih.

I takvi, u boji se nalaze i, bili su u prvi mah u šoku i prve su šokirane izjave davale tanku nadu da će se idioti osvijestiti, ali nisu, malo su odspavali i dali do znanja da prvotno svoje pristajanje na neprihvatljivost presude može šokirati njihove regionalne i izvanregionalne gazde, pa se nisu pojavili u sabornici na minuti šutnje za generala iju moralnu veličinu ionako ne mogu shvatiti ni prihvatiti jer je u koliziji s njihovim poimanjem morala kao igračke za idealiste, igračke posve neupotrebljive i nepotrebne u politici i životu općenito. Hrvatske se podjele nastavljaju. Pomirbe u BiH nema niti će biti, a farsa no je sudište ukinulo upravo suprotno od navodnih svojih htijenja.

Cenzura radi

Tragedijom u Haagu nije završena zadaća opisanoga sudišta. Sjeme zla je posijano, transport toga sjemena došao je u Hrvatsku prije tijela velikoga obojeka Slobodana Praljka. Došao je u obliku priopćenja tužiteljstva koje je isti dan otposlalo drugorazrednoj državi Hrvatskoj daljnje upute koje bi trebale rezultirati novim tragedijama i novim samoubojstvima (uz tri tisuće branitelja koji su sebi oduzeli život do sada). Mediji su, koliko sam pratio, prešutjeli tu opak i sarkastičnu poruku tužiteljstva u obliku priopćenja u kojemu se izvan svake sumnje zahtijeva nesmiljen progon branitelja hrvatske postojbine u BiH, bili oni iz BiH prebivalištem ili ne bili, jer svi su obuhvaćeni zajedni kim zločinima kim pothvatom, znani i neznani.

Znači, tužiteljstvo nelegitimnoga suda obavještava legitimne hrvatske vlasti da je „žalbeno vijeće potvrdilo zaključke raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg rukovodstva Hrvatske, uključujući i Franju Tuđmana, Gojka Šuška i Janka Bobetka dijelili zločinima koji cilj da etnički oistebosanske muslimane i pridonijeli ostvarenju toga cilja.“ U nastavku: „da veći broj visoko i srednje rangiranih dužnosnika i zapovjednika još uvijek mora biti priveden pravdi, a mnogi od njih su dostupni hrvatskom pravosuđu. Tužiteljstvo izražava punu potporu DORH-u da hitno procesuirate slučajeve.“ I na kraju: „Tužiteljstvo poziva hrvatske vlasti da proces krene naprijed nezavisno i nepristrano (!), što uključuje i omogućavanje i suradnje.“

Tako jedan sud koji svi ugledni pravници u svijetu, kao što rekoše, smatraju kopiletom nedostojnim struke. Takav sud poziva i proziva ne samo hrvatsko državno odvjetništvo nego izdaje zapovijest hrvatskim vlastima da nastave progon onih Hrvata koje sam nije uspio dohvatiti.

Ni taj tekst ni reakcije na njega nisu dostupne hrvatskoj javnosti, osim preko internetskih portala. Na prijezir Slobodana Praljka prema takvom sudu, haaško je sudište odgovorilo prijezirom prema hrvatskoj državi, njezinim vlastima i njezinom pravosuđu. Nema države u svijetu, pa ni najneznatnije, koja na takvo miješanje u njezine poslove ne bi odgovorila najžešćim riječima. Hrvatska je ovim načinom svrstana na samo dno, u kaljužu slučajne države kojom se može pomesti pod u svakoj prilici. Uostalom, smatraju s pravom u tom sudištu, pa hrvatsko je pravosuđe bez ikakvih dokaza osudilo neke svoje generale (Glavaš, primjerice), neke je doslovce ubilo (Čuro Brodarac), pa mu neće biti teško obaviti prljav posao. Kao što je, shodno beskrajnim slučajevima u Haagu, beskrajno sudilo i na kraju presudilo silnom Hrastovu koji je na koranskom mostu obranio Karlovac.

Ako ikada, sada je trenutak da se Hrvatska uspravi nakon tolikih godina ljigave politike, nedostojne hrvatskoga naroda, ili će tako puzeći dopuzati do groba koji joj je davno iskopan, a i sama je prilježno dohvaćala lopatu da ju brže ubiju i ukopaju. Prvi je korak odlučno politički i kazneno razrađivanje i izdajnicima i veleizdajnicima, usporedni je korak snažna i beskompromisna akcija prema središtima moći, bez obzira o komu se radi, pri čemu je obrađivanje predsjednice Vijeća u sigurnosti samo dio potrebnih zamašnih političkih i diplomatskih napora. A u svemu tomu, bit svega toga i vodilja treba biti svijest da je Hrvatska suverena i samosvjesna država koja ne pristaje ni na koje direktive.

Ili će se sve razvodniti i nastaviti hod prema rasu. Usred Hrvatske, dan nakon smrti Slobodana Praljka, predstavljena je stanovita knjiga Dejana Jovića u izdanju „Frakture“. Uz Jovića su sjedili s jedne strane Pusić, s druge Porfirije, ili tako nekako. U toj knjizi se tvrdi da je samo jedanaest posto Hrvata bilo za nezavisnu Hrvatsku. Provjerit će li tu knjigu sufinanciralo Ministarstvo kulture.

„Nedjeljom u dva“ ide dalje, koliko vidim, s Acom koji sugerira da je u Hrvatskoj bio građanski rat. Srpske „Novosti“ dobivaju izdašnu potporu. Bliža hrvatska povijest ispisuje se u Solunu, Haagu i Beogradu i lako bi uz divjake mogla ući u kurikule. Hrvatska i bez vanjskih otrova sama sebi reže noge, financijski pomažući svoje neprijatelje, kao što je u jeku sukoba s muslimanima slala oružje onima koji su ubijali Hrvate.

Na kraju, izražavam iskrenu sućut obitelji Slobodana Praljka.

Piše: Hrvoje Hitrec, 1. prosinca 2017.

Nova knjiga Višnje Starešine: Kako je šef srpskog KOS-a postao glavni suradnik haškog tužiteljstva

Donosimo izvatke nove knjige Višnje Starešine “Hrvati pod KOS-ovim krilom: završni račun Haškog suda” koje je objavio **Jutarnji list**.

Svrgnutog predsjednika Srbije i zaštitno lice velikosrpskog projekta Slobodana Miloševića je nova vlada srpskog premijera Zorana Đinđića na Vidovdan 2001. godine isporučila u Haag. Ali optužnica za Hrvatsku i BiH nije bilo, iako je prošlo već gotovo šest godina od okončanja rata u Hrvatskoj i BiH. Postojala je tek optužnica za zločine na Kosovu iz 1999. godine, koju je usred rata podnijela Louise Arbour. Glavni operativac tužiteljstva, njezin zamjenik Graham Blewitt i njegov krug u tužiteljstvu opstruirali su cijelo vrijeme istragu protiv Miloševića za zločine u Hrvatskoj i BiH. O tome glasnogovornica glavne tužiteljice Carle Del Ponte, Florence Hartmann, u svojoj knjizi “Mir i kazna” piše:

– Carle Del Ponte je trebalo više mjeseci da procijeni koliki je njezin zamjenik, unato upozorenjima Louise Arbour pri predaji dužnosti. Kad je Milošević u listopadu 2000. godine pao, ona otkriva da se njezine upute iz prethodne godine nisu slijedile. Dodatna istraga protiv Miloševića još je na mrtvoj točki. Blewitt se opire i navodi iste razloge: ‘Nema ni vremena niti osoblja, na tome ćemo raditi poslije, ako Milošević jednog dana bude izručen’. Izmeću Carle Del Ponte i australskog tima u jednom trenutku dolazi do svađe. Milošević je u centru spora.

Početkom 2001. tužiteljica poziva Grahama Blewitta i voditelja Odjela za istrage Johna Ralstona, australskog policajca vrlo skromnih sposobnosti, kojega je Blewitt postavio na to odgovorno mjesto. Želi vidjeti dokaze koji su dosad skupljeni o dijelu istrage koji se odnosi na Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu. Graham Blewitt joj je tada pokazao red registratora postavljenih na policu. Dvadesetak registratora u kojima su, bez reda, nabacane informacije koje upućuju na upletenost snaga iz Srbije u zločine počinjene na drugoj strani granice. Smještene u jednom kutu nikada nisu bile analizirane... Do tada formalno nije otvorena nikakva istraga protiv Miloševića ni bilo kojeg drugog dužnosnika iz Beograda.” (F. Hartmann, “Mir i kazna”, 2007., str. 59–60.).

Nabacane informacije

Slično o tome piše i sama Carla Del Ponte u svojoj autobiografiji:

– Moj tadašnji zamjenik Graham Blewitt i šef istražiteljskog tima John Ralston nisu smatrali Miloševićev slučaj prioritetom, čak ni nakon mojih naputaka iz jeseni 1999.” (C. Del Ponte, “Gospođa tužiteljica”, 2008., str. 98.)

Florence Hartmann otkriva kako su se neki istražitelji i službeno žalili na dominaciju i metode rada australsko-britanskog lobija u tužiteljstvu citirajući i pismenu prijavu jednog istočnoeuropskog istražitelja Službi unutarnje kontrole UN-a:

– Deset od sedamnaest odgovornih mjesta u istražnom odjelu tužiteljstva zauzimaju građani triju zemalja: Australije, Novog Zelanda i Velike Britanije. Mnogi među njima su Australci, koje u njihovom munjevitom usponu ohrabruje sunarodnjak, zamjenik glavne tužiteljice Graham Blewitt, koji je u Haagu od 1994. godine” (F. Hartmann, “Mir i kazna”, 2007., str. 47.).

Florence Hartmann podsjeća na to da je istog sadržaja bila i pritužba američkog tužitelja Clinta Williamsona u travnju 2001. godine, nakon koje je on ubrzo napustio tužiteljstvo. Williamson je bio osobito angažiran na istrazi srpskih zločina u Vukovaru i u Dubrovniku.

Zahtjevi Carle Del Ponte

No unatoč protivljenju svog zamjenika, Carla Del Ponte i dalje je inzistirala na tome da se Miloševića optuži i za zločine počinjene u Hrvatskoj i u BiH. Zahtjeve je ponovila na sastanku s istražiteljima i tužiteljima koji su radili na slučaju Milošević. Nedugo prije, vodstvo istražiteljskog tima br. 4, koji se bavio istragama srpskih zločina u Hrvatskoj, preuzeo je agent CIA-e John Cencich. U svojoj knjizi “The Devil’s Garden”, piše kako je izgledao taj presudni sastanak u uredu glavne tužiteljice na kojem se odlučivalo o podizanju optužnice protiv Miloševića za zločine u Hrvatskoj.

– Sudjelovao sam na sastanku s glavnom tužiteljicom, Carlom Del Ponte. Postavila je nekoliko poentiranih pitanja koja su se ticala optužnice protiv Slobodana Miloševića, odnosno njezinog nepostojanja za zločine počinjene u Hrvatskoj. Izvijestio sam je kratko, kako prije nego što sam ja preuzeo tim br. 4, nije bilo apsolutno nikakvog istražiteljskog napora u tom smjeru. Ipak, imao sam i plan: ‘Gospođo tužiteljice, ako mi date rok do 1. listopada, osobno ću vam isporučiti optužnicu.’

‘A ako to ne učinite?’

‘Onda ću podnijeti ostavku.’

‘Dogovoreno’, rekla je kimnuvši glavom uz nešto što se možda moglo protumačiti kao izvjestan osmijeh. Graham Blewitt, zamjenik tužiteljice, okrenuo se prema meni prošaptavši sa svojim tipičnim australskim naglaskom: ‘To je vrlo hrabar potez, John.’” (J. Cencich, “The Devil’s Garden”, 2013. godine, str. 146). Prema Cencichu, njegov je istražiteljski tim u prikupljanju dokaza imao svu potporu CIA-e, ali i obavještajnih agencija drugih država. Iz njegove je knjige vidljivo da je važan dio istrage posvetio i KOS-u te da je dvojicu insajderskih svjedoka – suradnika KOS-a Slobodana Lazarevića i oficira KOS-a Mustafu Pandića – smatrao vrlo važnima za rasvjetljavanje uloga i odgovornosti u zločinima. U sklopu svoje istrage susreo se u Beogradu u sigurnoj kući i s generalom Aleksandrom Vasiljevićem. I, dan prije isteka običnog roka, 30. rujna 2001. godine, Cencichev je istražiteljski tim u uredu glavne tužiteljice prezentirao nacrt optužnice protiv Slobodana Miloševića za zločine u Hrvatskoj. Tužiteljica ga je u cijelosti prihvatila, a sud potvrdio optužnicu.

Udruženi zločini i pothvat

Bilo je to prvi put da je Haški sud primijenio koncept udruženog zločina kog pothvata. Osim optuženog Slobodana Miloševića kao pripadnici udruženog zločina kog pothvata imenovani su: Borisav Jović, Branko Kostić, Veljko Kadijević, Blagoje Adžić, Milan Babić, Milan Martić, Goran Hadžić, Jovica Stanišić, Franko Šimatović, Frenki, Tomislav Simović, Vojislav Šešelj, Momir Bulatović, Aleksandar Vasiljević, Radovan Stojičić, Badža, Željko Ražnatović Arkan i drugi znani te neznani počinitelji. U udruženom zločinu kog pothvatu bili su svi koje je realno trebalo optužiti: politički vrh krunje SFRJ, vrh JNA, sigurnosno-policijski sektor Srbije i vojske srpskih paravojski i politički vođe srpskih pobunjenika u Hrvatskoj.

KOS i Ovarari

U optužnici protiv Miloševića za zločine u Hrvatskoj general Aleksandar Vasiljević izriječno je imenovan kao jedan od sudionika udruženoga zločina kog pothvata. U toj je točki 13. piše da je general Vasiljević “na dužnosti šefa Uprave bezbednosti JNA do 8. svibnja 1992. godine, osobito vojne kontraobavještajne službe (KOS), sudjelovao u aktivnostima usmjerenim ka raspirivanju mržnje, straha i nasilja, koje su u značajnoj mjeri pridonijele ostvarenju ukupnih ciljeva zajedničkog zločina kog pothvata”.

Za Vasiljevića je slijedila vrlo neugodna optužba: “Agenti KOS-a upravljali su političkim vođama lokalnih Srba, policije i vojnih snaga uključujući i snage Teritorijalne obrane i dobrovoljce iz Srbije i podupirali ih”. Kada bi kojim slučajem svi članovi udruženoga zločina kog pothvata bili zajedno izvedeni na optuženi klupu, vidjelo bi se da je velik broj tih ratnih i političkih lokalnih vođa (Martić, Hadžić, Arkan...) bio u suradničkom odnosu s KOS-om.

U toj su optužnici za Vasiljevića vrlo neugodne bile i optužbe za zločine u srpskim logorima za hrvatske ratne zarobljenike i civile u Srbiji (Stajicevo, Begejci, Zrenjanin, Srijemska Mitrovica), Crnoj Gori (Morinje, Kumbor), BiH (Bileća) i na okupiranim područjima Hrvatske (Knin, Dalj, Lovas, Erdut). Osobito su za njega bile neugodne optužbe koje su se odnosile na vukovarsku bolnicu jer su na svim točkama odlučivanja o sudbini ranjenika i ratnih zarobljenika iz vukovarske bolnice, koji su pogubljeni na Ovarari, bili njegovi oficiri KOS-a. A i on je osobno bio nosio i evakuacije bolnice u njihovu zapovjedništvo u Negoslavcima, u vrijeme kada se dogovaralo razvrstavanje i evakuacija. Optužnica protiv Miloševića za Bosnu i Hercegovinu za Vasiljevića je bila manje opasna jer je formalno bio smijenjen s dužnosti na samom početku rata u BiH, iako je bio iznimno angažiran u njegovoj pripremi.

Vasiljevićeva mreža

Izvući se iz takve omještine za Srbiju je bio pravi pothvat. Da bi uklonila odgovornost od vrha SFRJ, JNA i Srbije, bilo je važno da u sljedećim haškim optužnicama i sudskim procesima razbije kontinuitet rata za

veliku Srbiju u Hrvatskoj i BiH te da se oni prikažu kao dva odvojena rata. Ta dva rata trebalo je svesti na unutarnje građanske ratove i lokalne pobune, a u optužnici protiv Miloševića su bili kvalificirani kao međunarodni oružani sukobi. Posebno je važno bilo da se u oba zločinačka pothvata – i u onome za Hrvatsku i u onome za BiH – njihovi članovi nikad ne dovedu zajedno na optuženičku klupu. Najambiciozniji je cilj službenog Beograda bio da se haške optužnice za zločine u Hrvatskoj i BiH, ako je moguće, zaustave na Slobodanu Miloševiću i srpskim paravojkama u BiH. Te kasne jeseni 2001. godine, kada su protiv Miloševića podnesene optužnice za Hrvatsku i BiH, ovi su srpski ciljevi djelovali gotovo neostvarivo. No Aleksandar Vasiljević i službeni Beograd nisu se predavali lako.

Nova srpska vlast više se nije ponašala kao ona Miloševićeva koja uopće nije puštala glavne haške tužitelje, Richarda Goldstonea i Louise Arbour, a ni bilo kojeg drugog dužnosnika Haškog suda da stupe na tlo Srbije. Nova je komunikacija s tužiteljstvom bila bitno drukčija od one u proljeće 2000. godine, kada je savezni ministar pravosuđa SR Jugoslavije iz Šešeljeve kvote, Petar Jojić, naslovio službeni dopis glavnoj tužiteljici s: “Kurvi Del Ponte, samoprogllašenoj tužiteljici Zločinačkog suda u Haagu” (Carla Del Ponte, “Gospođa tužiteljica”, str. 67.).

Nove srpske vlasti sada su primale glavnu tužiteljicu, među ostalim i kako bi joj objasnili zašto ne mogu izručiti optuženike. Pa tako Carla Del Ponte u svojoj autobiografiji (“Gospođa tužiteljica”, str. 158–159.) navodi kako joj je novi ministar pravosuđa Sava Marković objašnjavao zašto ne može izručiti optuženike za slučaj vukovarska bolnica:

– ... da je Veselin Šljivančanin, bivši major JNA, koji je sudjelovao u smaknućima ranjenika i ostalih zarobljenika odvedenih iz vukovarske bolnice, obznanio da se neće živ predati; da je Mile Mrkšić, bivši pukovnik JNA koji je također upleten u smaknuća u Vukovaru bolestan, da je bivši kapetan jugoslavenske vojske Miroslav Radi, također umiješan u pogubljenja u Vukovaru, oženjen sutkinjom suda u Beogradu... (Carla Del Ponte, “Gospođa tužiteljica”, str. 67.).

Milošević pred sudom

Nakon svih dotad odigranih političkih uloga, u Haagu je Miloševića čekala posljednja i jedina preostala uloga: pretvoriti vlastiti poraz u mitsku žrtvu za Srbiju. I on je bio spreman prihvatiti izazov... Suđenije je započelo u veljači 2002. godine. Kako su dokazi bili u Beogradu, a ni nove beogradske vlasti nisu bile spremne dati ih na raspolaganje Haškom sudu, otvorio se prostor za djelovanje generala Vasiljevića i njegove mreže, ugrađene i u nove srpske institucije, koja je zapravo kontrolirala dokaze i svjedoke važne za proces: od vojnih arhiva JNA i srpskih vojski koje su bile njezine sljednice do vlastite bogate kontraobavještajne dokumentacije.

Potreba tužiteljstva za dokazima, naklonost Grahama Blewitta, ali i površnost i bahatost tužiteljice Carle Del Ponte, kojoj su svjetla pozornice bila važnija od postupka u sudnici, učinili su Aleksandra Vasiljevića i njegovu mrežu privilegiranim suradnicima Haškog tužiteljstva u procesu protiv Slobodana Miloševića. To je bila najveća groteska ovog suđenja...

Jedan od prvih proaktivnih poteza Vasiljevića i srpske države bilo je uklanjanje odgovornosti za likvidaciju ranjenika i ratnih zarobljenika iz vukovarske bolnice te delegiranje odgovornosti paravojkama i lokalnim vlastima. U sklopu navodne nove spremnosti za suradnju i suočavanje sa zločinima koju je iskazivala nova vlast u Beogradu, organizirano je suđenje za počinitelje zločina nad ranjenicima i ratnim zarobljenicima odvedenim iz vukovarske bolnice pred beogradskim sudom. Taj je postupak posve ukloniti odgovornost od JNA i KOS-a i prenijeti je na lokalnu srpsku vlast i paravojne postrojbe.

Potom je trebalo ishoditi da Haški sud preuzme beogradski model ako se i kada se jednog dana ipak bude sudilo Šljivančaninu, Mrkšiću i Radiću. Nadležnost, upravljanje i potpunu kontrolu nad srpskim teritorijalcima i paravojnim postrojbama trebalo je adresirati srpskoj državnjoj “bezbednosti” i maknuti je od KOS-a. A odgovornost je SDB-a Srbije, kada bude suđenja, ionako zbog nedostatka službenih nadležnosti SDB-a Srbije i zbog teritorijalnog diskontinuiteta biti teško dokazati. Osobito ako se nikada ne nađu ni sudionici zločinačkog pothvata na istoj optuženičkoj klupi.

Glavna se tužiteljica uglavnom prilagodila srpskim molbama, zahtjevima i uvjetima. General Vasiljević postao je vrijedni suradnik Haškog tužiteljstva. Potom se kao svjedok tužitelja našao i otič u optuženim Slobodanom Miloševićem u sudnici Haškog suda. Tužitelj Geoffrey Nice nije skrivao ponos što je mogao dovesti u sudnicu tako važnog svjedoka, čovjeka koji toliko mnogo zna o zbivanjima na području bivše Jugoslavije.

Iako je u trenutku kada je i osobno sjeo na stolicu za svjedoke, kao svjedok tužitelja, general Vasiljevi bio imenovan pripadnik zločina kojeg pothvata s iste optužnice, kojeg je dio tužiteljstva želio optužiti s Miloševićem, tijekom cijelog je svjedočenja bio pošteno bilo kojeg neugodnog pitanja. Oni su benevolentno prešli i preko onoga klasika KOS-ove propagande: da JNA nije granatirala Dubrovnik, već su Dubrovnikani krivotvorili rat paljenjem automobilskih guma.

Važne su se promjene dogodile i izvan sudnice. Mjesec dana prije nego što je Aleksandar Vasiljevi došao svjedočiti pred Haški sud kao svjedok tužitelja, Haško je tužiteljstvo podnijelo novu, proširenu optužnicu protiv Milana Martića, jednog od vođa pobunjenih Srba u Hrvatskoj. Među imenovanim sudionicima zločina kojeg pothvata više se nije nalazilo ime generala Vasiljevića. Uz to, rat u Hrvatskoj u toj novoj, proširenoj optužnici više nije bio kvalificiran kao međunarodni oružani sukob, već tek kao – oružani sukob. Što se može prevesti i kao građanski rat.

Na svim kompromisima unatoč tome, nakon četiri godine suđenja, koje je Milošević nastojao pretvoriti u svoju političku šou, bilo je vrlo vjerojatno da će biti osuđen ne samo za zločine na Kosovu, već i u Hrvatskoj te BiH. A to je bilo ono što je službeni Beograd nastojao izbjeći pod svaku cijenu. Kako se bližio trenutak presude, rasla je nervoza, pri presudu su nastojali unaprijed diskreditirati.

Milošević je pronađen mrtav u subotu 11. ožujka 2006. godine, u svojoj pritvorskoj ćeliji. Njegovom iznenadnom smrću zaustavljena je još jedna vrlo važna presuda koja je mogla potencijalno biti neugodna za Srbiju.

Vukovarska travestija

Slučaj Vukovar imao je potencijal krunskog slučaja za sankcioniranje odgovornih za ratne zločine na najvišim razinama JNA, bivše SFRJ i Srbije. Tromjesečna opsada i topničko razaranje grada do temelja, u uvjetima potpunog nerazmjera u snazi JNA i Hrvatske vojske u nastajanju, bila je osnova za optužnicu protiv cijelog vrha JNA i krnjeg Predsjedništva SFRJ.

Zločini nad ratnim zarobljenicima, od likvidacije ranjenika, pacijenata i ratnih zarobljenika iz vukovarske bolnice na Ovčari, likvidacije ranjenika i pacijenata iz medicinskog stacionara Borovo-Commerce, preko ciljanih likvidacija u sabirnim centrima poput Veleprometa do tortura i likvidacija u zatočeničkim logorima u Srbiji – bili su osnova za optužnicu protiv cijele hijerarhijske Kontraobavještajne službe JNA, protiv zapovjednika srpske teritorijalne obrane i srpskih paravojskih jedinica koji su imali ulogu provoditelja plana i počinitelja zločina, do samog Slobodana Miloševića i šefova srpske državne “bezbednosti” i policije, čiju je kaznenu odgovornost bilo najlakše dokazati upravo na zatočeničkim logorima u Srbiji.

Na golemu potencijalu unatoč tome upravo zbog njega, slučaj Vukovar postao je najveća travestija i najveće moralno posrnuće Haškog suda. Više razloga i više aktera zaslužno je za takav rezultat.

Prvo, glavna tužiteljica Carla Del Ponte nije bila istinski zainteresirana optužiti vrh bivše JNA, a kamoli pripadnike njegovala KOS-a... Ne treba zaboraviti da je presudnu ulogu u imenovanju Carle Del Ponte glavnom tužiteljicom Haškog suda u Vijetnamu u sigurnosti UN-a imala Rusija... Ali u to vrijeme, između 2000. i 2004. godine, kada su bile podnesene najvažnije optužnice, ni zapadne države, članice Vijetnamske sigurnosti, baš nisu gorjele od želje da se zapovjedni vrh JNA i krnje Predsjedništvo SFRJ izvedu pred Haški sud.

Još je jedan razlog zbog kojeg glavnoj tužiteljici nije uopće padalo na pamet optužiti vrh JNA, a osobito vrh KOS-a: oni su postali najvažniji suradnici tužiteljstva u procesu protiv Slobodana Miloševića, uključujući i generala Aleksandra Vasiljevića.

To se najbolje može vidjeti upravo u slučaju Vukovar.

Beogradski proces

Nakon uvodnog skretanja slučaja Vukovar u sklopu suđenja Slobodanu Miloševiću u sljedeća važna epizoda odigrana je u Beogradu... U Haagu je predmet vođen pod nazivom “Vukovarska bolnica”. Pred beogradskim je sudom predmet dobio naziv – “Ovčara”. Beogradski predmet “Ovčara” bio je koncipiran tako da završi na jami i u jami.

Ključna je značajka beogradskog suđenja bila da su bivši oficiri KOS-a, oni koji su upravljali sustavom likvidacija u Vukovaru: general Aleksandar Vasiljević, umirovljeni pukovnik Bogdan Vujić, potpukovnik Miodrag Panić, kapetani Ljubiša Vukašinović i Borivoje Karanfilov kao svjedoci tužitelja, “pakirali”

odgovornost Kontraobavještajne službe JNA za planiranje i organizaciju likvidacija pripadnicima teritorijalne obrane i etničkih jedinica, koji su, uz to, velikim dijelom bili njihovi agenti-suradnici. Haško se suđenje pokazalo kao repriza beogradskog. Tužiteljstvo je vrlo benevolentno puštalo oficire KOS-a da im pričaju priču o tome kako su JNA i njezini "bezbednjaci" bili nemoćni pred etnicima i teritorijalcima i kako su svi oni zajedno primali zapovijedi od svojeg agenta -suradnika Gorana Hadžića a...

Prvostupanjska je presuda bila potpuna pobjeda Aleksandra Vasiljevića. Suci raspravnog vijeća pod predsjedanjem australskog suca Kevina Parkera prihvatili su sve teze Kontraobavještajne službe JNA. Presudili su kako u likvidaciji ranjenika i ratnih zarobljenika iz vukovarske bolnice nije bilo elemenata udruženog zločina kog pothvata. Prihvatili su svjedočenje pukovnika KOS-a Bogdana Vujića a kako je on bio samo prestrašeni i ugroženi promatrač u sabirnom logoru Veleprometu, koji je izvijestio majora Šljivančanina da u Veleprometu ima zlostavljanja zatočenika. Suci su zaključili da je nakon takve spoznaje major Šljivančanin poslao ljude iz bolnice na Ovčaru kako bi ih – spasio. Oslobođajuća presuda (Radiću) i niska kazna (Šljivančaninu) bile su samo logične posljedice takve presude.

Rekonstrukcija

Iako je Haški sud u postupku "Vukovarska bolnica" zapečatio KOS-ove laži i konstrukcije kao sudsku istinu, u sudskim je spisima, kako haškim, tako i beogradskim, ostalo sasvim dovoljno dokaza, a i dovoljno živih svjedoka, da se može pouzdano rekonstruirati kako se zapravo odvijala likvidacija ranjenika i ratnih zarobljenika na Ovčari.

Namjera o likvidaciji dijela muškaraca iz vukovarske bolnice, pripremljenih za evakuaciju, vjerojatno je utvrđena ranije. No plan likvidacije posve je sigurno operacionaliziran u noći između 19. i 20. studenoga, u krugu beogradskog vrha i terenskog zapovjedništva KOS-a u Negoslavcima. Tu su podijeljene uloge, dogovoren prijevoz, preciziran popis ljudi iz bolnice koji će biti kriomice izvedeni iz bolnice prije početka evakuacije dogovorene Sporazumom o evakuaciji bolnice i odvedeni u posebnim autobusima u smrt.

Kako su imali i popis za evakuaciju i bolničke knjige, imali su cijelu bolnicu na dlanu... S obzirom na to da je cijeli vrh KOS-a na čelu s generalom Vasiljevićem te noći bio u Negoslavcima, logično je pretpostaviti da je glavna zapovijed za likvidaciju bila njegova. Izbor ljudi za likvidaciju vjerojatno je, u skladu s njegovom kontraobavještajnom specijalizacijom, prepušten kapetanu Mladenu Karanu, koji se cijelo vrijeme bavio "neprijateljem", a mogao mu je savjetom pomoći stariji stručnjak za neprijatelje, pukovnik Bogdan Vujić.

Kapetan Miroslav Radić je, kako je vidljivo i iz svjedočenja pred Haškim sudom, bio vezan uz srpske teritorijalce i vjerojatno bio glavna spona oficira KOS-a i njihovih suradnika u srpskoj Teritorijalnoj obrani i etničkim jedinicama. Organizacija posebnog transporta za one koji su razvrstani za smrt povjerena je Šljivančaninovu pomoćniku, kapetanu KOS-a Ljubišu Vukašinoviću, koji je za tu svrhu nabavio iz Srbije pet civilnih i jedan vojni autobus, za oko 260 izabranih. Organizacija neposredne likvidacije, sudeći prema mjestima kretanja i javno poznatim zadacima u predmetnom razdoblju (kasarna JNA, hangar, stratište), vjerojatno je povjerena kapetanu KOS-a Boru Karanfilovu, koordinacija na terenu majoru Veselinu Šljivančaninu. A operaciju je nadzirao Mrkšićev zamjenik za obavještajne poslove, tzv. organ bezbednosti 1. gardijske brigade, potpukovnik Miodrag Panić, najviši aktivni oficir KOS-a na terenu.

Srebreni ki genocid

KOS-ov stroj za likvidaciju prepoznat je i osuđen na Haškom sudu u suđenjima za srpski pokolj Muslimana/Bošnjaka u Srebrenici. Bio je to isti model ubijanja koji je primijenjen na ranjenicima i ratnim zarobljenicima iz vukovarske bolnice, samo u mnogo većim, genocidnim razmjerima.

VRS 11. srpnja 1995. godine zauzima Srebrenicu. Muslimansko stanovništvo u Srebrenici bilo je posve neorganizirano i iznenađeno. Srebreničko zapovjedništvo ABiH još je prije završne ofenzive srpskih snaga napustilo grad. Na njegovu čelu bila još jedna kontroverzna ličnost – Naser Orić, koji je prije rata bio vojni i policijski specijalac u Beogradu, pripadnik jedinice koja je osiguravala i samog Slobodana Miloševića.

Muslimansko stanovništvo iz Srebrenice spontano je bježalo prema obližnjim Potocima, u

kojima je bila baza UNPROFOR-a s nizozemskim bataljunom plavih kaciga. Ondje se do nave er 11. srpnja okupilo oko 20.000 muslimanskih izbjeglica: žena, djece, muškaraca svih uzrasta. Dan kasnije, ujutro 12. srpnja, zapovjednik nizozemskog bataljuna UNPROFOR-a – pukovnik Karremans – kapitulirao je pred generalom Ratkom Mladićem, koji mu je argumentima sile objasnio da muškarci između 16 i 60 godina moraju proći ispitivanje zbog sudjelovanja u ratnim zločinima.

Kako je posvjedočio šef sigurnosti Zvorničke brigade Drago Nikolić u vlastitoj obrani pred Haškim sudom, njemu je nadređeni šef “bezbednjaci” Drinskoga korpusa potpukovnik Vujadin Popović rekao da “svi balije moraju biti ubijeni”. Istog dana “bezbednjaci” Ljubiša Beara, Vujadin Popović i Drago Nikolić održavaju niz sastanaka s lokalnim srpskim vlastima u okolnim naseljima kako bi osigurali privremeni smještaj za zarobljenike iz UNPROFOR-ove baze Potočari, ali i one koji su zarobljeni u kolonama u pokušaju bijega. U Bratuncu 13. i 14. srpnja šef sigurnosti Glavnog štaba VRS-a pukovnik Ljubiša Beara održava niz sastanaka na kojima dogovara cjelokupnu organizaciju egzekucije i pokapanja zarobljenih Muslimana/Bošnjaka. Pukovnik Beara upravlja cijelom operacijom ubijanja.

Sljedećeg dana, 14. srpnja, autobusi sa zarobljenicima krenuli su iz Bratunca prema općini Zvornik. Najmanje deset autobusa punih zarobljenika stiglo je u osnovnu školu u Grbavcima. Ondje je i “bezbednjak” Zvorničke brigade Drago Nikolić. Došao je i “bezbednjak” Drinskoga korpusa Vujadin Popović i “bezbednjak” Glavnog štaba Ljubiša Beara. U jednom trenutku do škole je svratio i glavni zapovjednik VRS-a general Ratko Mladić. Za egzekuciju su već pripremljene dvije lokacije na polju Orahovcu.

Poslijepodne su malim vojnim TAM-ovim kamionima pokušali odvoziti zarobljenike iz škole u Grabovcima prema Orahovcu. Za kamionima je na Orahovac otišao i “bezbednjak” Zvorničke brigade Drago Nikolić. Ubijali su ih s ležalica, automatskim oružjem, a potom bi one preživjele jedan vojnik “ovjerio” iz pištolja.

Jezivi prizor

Zaštićeni svjedok tužitelja na sudu u predmetu Popović i ostali – PW-101, kombijem je razvezao hranu i sokove vojnicima koji su sudjelovali u operaciji likvidacije ratnih zarobljenika na području općine Zvornik. Na Orahovcu je vidio prizor, koji kaže, kako je rekao, pratiti cijeli život i koji je sledio hašku sudnicu:

– Iz te hrpe, iz te mase mrtvih tijela koja više uopće nije podsjećala na ljude, bila je to samo gomila od komada mesa, odjednom se pojavilo ljudsko biće. Kažem ljudsko biće, a bio je to zapravo dječak od kojih pet-šest godina. To je nevjerovatno. Nevjerovatno. Izranja ljudsko biće, izlazi i kreće prema stazi, prema stazi na kojoj stoje muškarci s automatskim oružjem i rade svoj posao... U tom trenutku oni spuštaju oružje, svi do jednoga i stoje kao skamenjeni. Pred njima je stajalo dijete. Bilo bi strašno da je to bio starac od 70-80 godina, ali to je bilo samo slatko, nedužno dijete. Dječak je bio prekriven mrljama krvi i komadima crijeva drugih ljudi. Kako se pojavio iz one gomile ubijenih zazvao je ‘babu’. Tako oni nazivaju oca. Dozivao je: ‘Babo, gdje si?’ (Prvostupanijska presuda, Popović i ostali, I. 487-488.).

Prema svjedočenju PW-101, egzekuciji je u to vrijeme prisustvovao šef sigurnosti Zvorničke brigade Drago Nikolić, u čijoj je pratnji bio jedan “potpukovnik ili pukovnik”. Bio je “visok, s brkovima, zgodan muškarac, dobro građen, u oficirskoj uniformi, s činom i pištoljem”. Kad je dječak počeo dozivati “babu”, a vojnici iz streljačkog voda spustili oružje, (pot)pukovnik im je naredio: “Riješite ga”. Vojnici su i dalje stajali skamenjeni spuštenog oružja. Nitko nije želio pucati. “I ti imaš pištolj, zašto ga ti ne riješiš? Ubij ga ti, mi to ne možemo”, rekao je netko iz streljačkog voda tom “potpukovniku ili pukovniku”.

(Pot)pukovnik je tada naredio da dječaka odvezu natrag i vrate na egzekuciju s drugom grupom. (Predmet Srebrenica, Popović i ostali, T, p 7580.).

Iznenadni alibi

Svjedok PW-101 odvezao je dječaka razmišljajući gdje da ga skloni. Zaključio je da će biti najsigurniji ako ga odveze u bolnicu u Zvorniku, u kojoj će biti upisan kao pacijent. Tako je i učinio. Pred sudom je utvrđeno da je dječak upisan i spašen kao pacijent zvorničke bolnice. Također je utvrđeno da je “potpukovnik ili pukovnik”, koji je tražio da ubiju dječaka, bio Vujadin Popović, “bezbednjak” Drinskoga korpusa.

Presuda koja je prvi put utvrdila ključnu koordinacijsku i organizacijsku ulogu “bezbednjaka” VRS-a – Ljubiše Beare, Vujadina Popovića i Drage Nikolića – u operaciji likvidacija ratnih zarobljenika u Srebrenici donesena je u lipnju 2010. godine. Glavni “bezbednjak” Glavnog štaba VRS Ljubiša Beara i “bezbednjak” Drinskoga korpusa Vujadin Popović osuđeni su za zločin genocida na doživotnu kaznu

zatvora, a Drago Nikolić, zbog suradnje sa sudom, osuđen je za pomaganje u genocidu na 35 godina zatvora.

Nekoliko mjeseci kasnije, “bezbednjaku” zapovjedne zone Jug u Vukovaru Veselinu Šljivančaninu je u izvanrednoj reviziji pravomoćne presude kazna smanjena na deset godina zatvora, što je značilo puštanje iz pritvora za nekoliko mjeseci. Kazna mu je smanjena jer je sud poklonio vjeru “dokazu” da Šljivančanin nije znao kako će ranjenici iz bolnice biti na Ovčari prepušteni srpskim teritorijalcima. Taj iznenadni alibi dao mu je Miodrag Panić, bivši “bezbednjak” Prve motorizirane gardijske brigade JNA, koja je srušila Vukovar i provela evakuaciju.

Po srebreničkom i realnom modelu odgovornosti Miodrag Panić je trebao na optužnici za Vukovarsku bolnicu biti jedno mjesto ispred Šljivančanina. Prevedeno na srebrenički slučaj to bi izgledalo kao da je “bezbednjak” Drinskog korpusa i glavni upravitelj stroja za ubijanje u Srebrenici Vujadin Popović, sa slobode, nikada dotaknut bilo kakvom optužbom, dao alibi “bezbednjaku” Zvorničke brigade Dragi Nikoliću u rekavši – bio je dobar dečko, on to nikada ne bi uradio. I da je sud u to povjerovao. To je bila haška pravda.

Piše: **Višnja Starešina** -2. prosinca 2017. u 14:00

‘Sistemska’ pogreška u vladanju

Zašto se uopće provode izbori i jesu li „politički protivnici” željni samo povratka na vlast već ranije u mandatima potvrđene „sistemske” populacije, a postoje li samo željni opstanka pod svaku cijenu za Hrvatsku? Naravno odgovor se vidi po postupanjima i gospodarskim, demografskim i drugim pokazateljima.

Posjetite ponekad Sabor i Vladu svi Vi koji sumnjate u elitno podizanje političkih upravljača naših sudbina iznad oblaka ili u njihov prelazak na drugu stranu rijeke bez mosta (Mosta), nasuprot podanika vrsto prikovanih za dno i istu stranu s malo nade i snage i bez krila za let. Osjetite taj razdor između u njihovog svijeta, njihovih osmijeha i njihove važnosti i ovih sivih, tmurnih, vlažnih, kišovitih i pro hladnih zagrebačkih dana koji sve više nalikuju društvenoj hrvatskoj suvremenoj zbilji. Nemoguće je u takvoj stvarnosti tražiti ljeto, sunce, toplinu i opuštenost i posebno je nemoguće diviti se njihovoj visini, veličini, širini, političkoj mudrosti i važnosti dok vas ispod oblaka pritišće tmurna društvena svakodnevnica. Ima ipak tamo i iskrenih osmjeha i izgovorenih riječi, a osjetite ih jedino kod ulaza, pregleda i naručivanja pića, kod ljudi koji ne pripadaju „sistemske” populaciji i ostaju tamo s promjenama vlasti jednaki i dragi kao i uvijek. Posjet Saboru i Vladi mogao bi Vam potvrditi još nekoliko važnih stvari u koje ste sumnjali i koje ispod njihova svoda ili sa svoje strane rijeke osjećate, ali koje u vlastitom okruženju ne možete doživjeti. Prvi osjet nakon susreta s ljudima u Saboru „koje nisam vidio tristo godina” vezan je za podjele na hrvatskoj političkoj sceni, za koju će mnogi reći kako je podijeljena na lijevu i desnu s rovovski postavljenim crtama obrane. Privid je to s pristojne udaljenosti, podržavan javnim djelovanjem uglavnom iz smjera nezainteresiranih za razvoj hrvatskog društva i prostora. Privid koji stalno razdvaja različite političke ideje i koncepcije u Hrvatskoj od zajedničkog interesa i pristup s kojim se uvijek nastoji Hrvatsku prikazivati neuređenom, nesigurnom, nesposobnom i uopće zemljom bez budućnosti. **Kako nikad nikom nije palo na pamet kao izbornom pobjedniku ponuditi najboljima s druge strane, najboljima ne isključivo i jedino po političkim kriterijima, nego kriterijima etabliranosti u svojim djelatnostima i izražavanju hrvatskog identiteta, suradnju u definiranju, postavljanju i provođenju nacionalne razvojne politike?** Nije naravno zato što se u Hrvatskoj održava politički sustav izmjene vlasti u kojem su jedni nakon izborne pobjede u Vladi i Saboru, a drugi samo u Saboru.

Nije pritom uopće bitno što su isti ti koji su izgubili izbore i doveli hrvatsku biračku populaciju do glasanja protiv, nastavili svoje djelovanje u Saboru do nove izmjene i novog glasanja protiv. **Nebitno je pritom kuda ide Hrvatska i njezina populacija, jer je bitno samo zadržavanje političkog sustava i istih povezanih interesa u Saboru i Vladi, pri čemu nikakva prepreka nisu formalno različite političke opcije kad ih zastupaju osrednjost i poslušnici.** Veliku je već cijenu takve izmjene platila Hrvatska, a platiće i dalje ne shvati li se kako opća sigurnost u zemlji ne ovisi jedino o njima, nego primarno o sastavu i kretanju ljudskog potencijala. Prema tome, primarna je podjela u Hrvatskoj na tzv. „sistemske” politički profiliranu populaciju kroz stranačko-sito (naravno nezavisno od političke opcije, prošlosti, sudjelovanja u obrani, sposobnosti, obrazovanosti, osobnosti, vrstini stavova i sličnih nebitnih atribucija), koja postaje jedini i isključivi potencijal i okvir upravljanja Hrvatskom. **Nasuprot „sistemske” populacije i „sistemske” izmjene upravljanja stoji ostala Hrvatska koja u pravilu protestnim glasanjem provodi tehničku izmjenu vlasti s kojom se u Hrvatskoj ništa bitno ne mijenja. Izborna nemoć ostavlja u Saboru i nakon izbornog gubitka ljude koji su gubitak i uvjetovali, a Hrvatska očekuje od istih sekundarnu korekciju vlastitih postupaka u interesu „nesistemske” ostale populacije.** Privid stvarnosti ili iluzija s kojom se Hrvatska više ne može nositi u zaustavljanju siline recentnog iseljavanja mladih. Pritom uopće ne želimo komentirati potpuni gubitak osjećaja za razlikovnost korištenog termina „sistem” u hrvatskom kolokvijalnom izričaju, već samo **pokušajmo razmotriti „sistemske” pogreške i načine upravljanja Hrvatskom, nakon kojih ostaju duboki i gotovo nepopravljivi tragovi u gospodarskoj, demografskoj i svakoj drugoj slici Hrvatske.** Nisu navedene nužno redosljedom značenja po egzaktnim mjerilima i veličinama koeficijenta korelacije, ali odražavaju korekcijsku potrebu u interesu hrvatske populacije, a ne samo zadržavanje „sistemske” u sedlu.

Dosadašnji je izborni sustav s 12 izbornih jedinica obzirom na demografska kretanja (primarno vezanih za intenzitet unutrašnjih i vanjskih preseljavanja), izašao iz ustavnih okvira i ne odražava izborni potencijal s fiksnim brojem zastupnika u njima, a pogotovo to vrijedi za 11 i 12 izbornu jedinicu. Odluivanje o smjeru zemlje s dvostrukim mjerilima i pravima u 12 izornoj jedinici bez potrebnog bira kog potencijala narušava razvojnu osnovu postavljenu Ustavom, dok s druge strane **silno recentno iseljavanje u fiksnim zastupni kim kvotama u 11 izornoj jedinici negira svako ozbiljnije ukljuivanje iseljavanja u razvojnu koncepciju zemlje.**

Zadržavanje postojećeg izbornog sustava garancija je postojećeg stanja i produžuje „sistemsku” izmjenu vlasti u Hrvatskoj (unutar strana ku ili me ustrana ku), koja na površini ostavlja ve inu istih aktera ili vra anje onih koji su ve izbore izgubili bez ozbiljnije želje za promjenama i djelovanjem prema klju nim problemima suvremene Hrvatske. Pritom se postavlja temeljno pitanje: Zašto se uop e provode izbori i jesu li „politi ki protivnici” željni samo povratka na vlast ve ranije u mandatima potvr ene „sistemske” populacije, a postoje i samo željni opstanka pod svaku cijenu za Hrvatsku? Naravno odgovor se vidi po postupanjima i gospodarskim, demografskim i inim pokazateljima. **Atmosfera koju osjetite u Saboru ne može Vas uvjeriti kako bi svi tamo trebali imati isti cilj-razvoj Hrvatske, bez obzira na razli itosti razmišljanja i postupanja.** Silno trošenje energije na dokazivanje protivnikovih slabosti uz mogu e vlastite još izraženije jako nas udaljava od postavljenog zajedni kog interesa. **Politi ko viteštvo, uvažavanje protivnika i otvoreni gard davno su napustili hrvatsku političku scenu, a napuštaju je i mladi s porukama koje se iznad svoda ne razumiju.**

Možda i najve a „sistemska” pogriješka vezana je za razdvajanje demografske problematike od gospodarske ili obrnuto, kroz uporno determiniranje svega u Hrvatskoj gospodarskim uzletom, kojeg ve ekamo 26 godina ili realnije 22 nakon najavljene gospodarske oluje, a **poslije trasirane budu nosti koju je postavila Hrvatska vojska.** Me utim, **tada su bila neka druga vremena i neki drugi ljudi, neki drugi ideali i principi i neka druga vjerovanja koja na žalost nije slijedila „sistemska” populacija u kasnijim razdobljima.** Ho emo li ekati još 22 godine do oporavka Hrvatske i kona no koja je to razina razvijenosti na kojoj e „sistemati ari” prihvatiti kako je hrvatski ljudski potencijal vrjedniji od svih njihovih „sistemskih” zakona, zaštita, financijskih potreba, firmi poduze a, banaka, fondova, tvrtki ili kako ih ve sve nazvati kojima posve uju svu svoju pažnju? Koliko dugo, glasno i uporno trebamo trubiti kako su demografski i gospodarski razvoj (ili obrnuto) funkcionalno povezani i koliko puta trebamo usmjeravati „sistemati are” na udžbenik svjetske razine u kojem to jasno i nedvosmisleno piše? Udžbenik kojeg su svi akteri iz ovih pri a trebali savladati i na temelju njega dobiti širinu potrebnu za razumijevanje osnovnih zakonitosti i uvjetovanosti (Werheimer-Baleti , A., 1999: Stanovništvo i razvoj, Mate, Zagreb, 655 str.). Pored te svjetske razine autorica je i akademkinja, lanica i tajnica HAZU, središta hrvatske intelektualne misli i spoznaje. Vratite se ponovo na kratko u studentske klupe i pro itajte što piše. Bit ete bogatiji i lakše ete razumjeti složene odnose stanovništva i gospodarstva. ekaju i rezultate „sistemskih” rješenja kroz porezni sustav i kona nu koncepciju regionalnog razvoja i niveliranja Hrvatske puno e vode prote i Krkom i Cetinom (Dunav nam je ipak grani na rijeka), a u njihovim slivovima malo e toga ostati. Ponavljam istu pjesmu: The Times They Are A-Changing.

Željeli bi uvesti euro u hrvatski financijski i platni sustav i nimalo Vas „sistemski” nije briga za optere enu hrvatsku populaciju dugovima, za koje sa svih strana stižu potvrde kako za njih postoje i drugi krivci. **Zašto vrli i veliki „sistemski” stru njaci niti u jednoj varijanti niste pokušali zaštititi svoju populaciju od vrstog fondovskog i utjeriva kog stiska. Mirno ste promatrali prodaju bankarskih dugova gra ana i niti u jednom trenutku niste osjetili potrebu ponašati se kao država istih tih ljudi i postaviti zakonske okvire istog modela prodaje vlastitim gra anima ili državnim fondovima ili formirati iseljeni ke fondove? Gdje e završiti ti ljudi kojih ima preko 300 000, a s lanovima obitelji preko milijun? U Hrvatskoj koja ih ne razumije ili u drugim zemljama koja ih treba i daje slobodu novog djelovanja? Naravno ljudi nisu „sistemski” važni i za njih niste mogli primijeniti isti obrazac kao i za Agrokor, zaustavljanje ovrha u jednom danu, deblokiranje ra una za kona ni udah zraka i vra anje snage za otplatu vlastite krivnje.**

„Sistemski” je nevažna u Hrvatskoj i znanost, a znanstvenici su Vam usputni teret kojeg prihva ate u okvirima „sistemske” populacije kao otprilike izgubljene duše koje ne razumiju Vaše definicije razvoja, stabilnosti i postavljenog puta opstanka na vlasti. **Znanost kao niže razredna i gotovo bezvrijedna djelatnost u odnosu na politički sustav, iako je jasno kako je upravo ona temelj društva (zapravo jedan od temelja uz obrazovanje, zdravstvo, kulturu i pravni sustav, dok su gospodarstvo, financije**

i sli no logi na nadgradnja) i nositelj primarnih inovacija u svim segmentima razvoja. Postavljanje gospodarske isključivosti u na in upravljanja, odlučivanja, selektiranja, promišljanja, postupanja i sli no i financijsko apsolutno kontroliranje svega **negacija je misaonih, spoznajnih, duhovnih, identitetskih i svih sli njih vrijednosti na kojima se temelji svako društvo pa i hrvatsko.** Vrijednosni pak sustav u njemu utemeljen na općim parametrima, a ne isključivo političkim upravo je ono u što mladi koji ostaju (ali i oni koji odlaze) žele vjerovati.

Hrvatska nije još na koljenima i vjerujte nikad neće niti biti, u ime naših predaka koji su nam ostavili prevrijedan prostor kojeg su svi kroz povijest željeli, a žele ga i danas.

Autor: **Stjepan Šterc** Petak, 1. prosinac 2017. u 20:58

Nije li došlo vrijeme da se sudi Haškom sudu? Tko im vjeruje, ili je veleizdajnik ili je glup!

Da je ovo neko doba u kojem ideali žive punom parom i nikako ne znamo što se zbiva iza zavjese, da je ovo svijet u kojem su principi dominantno na sceni, pa su hulje svi koji ih se ne pridržavaju, da ne gledamo iz dana u dan kako nas je liberalizam požderao potamanivši halapljivo svaka na elu ljudskog roda, pa više niti pedofilija nije nešto što je u svakom kutku kugle zemaljske neprihvatljivo, da ne vidimo kako laž i isključivo borba za vlastito preživljavanje dominiraju kao jedini ciljevi i vrjednute u ovom liberalnom devetom krugu pakla, napokon da iz povijesti nismo naučili da je tako uvijek i bilo, još bi nekako i mogli razumjeti glasove koji i nakon svega govore o potrebi uvažavanja međunarodnih normi, rješenja i presuda.

Ne mislim čak niti samo na besramni Haški sud kojemu bi zapravo trebalo - suditi! Ali, **danas, kada pamtimo dvolipnost međunarodne zajednice koja je prvi i ultimativni krivac za pokolje na prostoru bivše Jugoslavije jer je rat mogla spriječiti, danas kad pouzdano znamo da je ista ta međunarodna zajednica 1945. izručila hrvatsku sirotinju ravno na bajonete Titove vojske, danas kada kao sjajnu ilustraciju pamtimo da je jedan Togliatti, šef talijanske komunističke partije, ali i „ministar pravde“ u Italiji, odbio 1946. godine Titu izručiti 12 talijanskih asnika optuženih za klanja po Dalmaciji, jer je, premda šef talijanske komunističke partije Tagliatti, bio najprije Talijan, a onda komunist, danas kad znamo more ovakvih relacija, reći i da ne možeš odati minutu šutnje generalu Praljku jer je međunarodna zajednica nešto na tu temu zaključila može značiti samo jedno: ili si uistinu veleizdajnik ili si glup i tup da nisi dostojan biti vlasnikom osobne iskaznice!**

Ali, teško da se može biti tako ograničen! Govorim dakako o generalu Praljku i lijevim arskim distanciranjima od iskazivanja elementarne ljudske sućuti zbog svjetskog egzemplara kojem je Praljak vinovnik, govorim o Vesni Pusi i Goranu Beusu Richembergu ili kako li se već u drugom pokušaju dotični nazvao.

Jer istina je samo jedna: premda je već za koji dan mogao biti na slobodi, **Slobodan Praljak nije htio živjeti u laži da je ratni zločinac i da je Herceg Bosna zločinac ka tvorevina.** Nema već dokaza o tome da je Praljak uistinu nevin od ovog njegovog kraja!

Jer, on se nije ubio da nešto ishodi. On se nije ubio zbog bezizglednosti trenutne pozicije jer bi bio na slobodi za koji tjedan. On se nije ubio jer je poludio. **On se ubio jer mu je nepravda bila neizdrživa. Praljak je naime razabrao da je u borbi za Hrvatsku korisniji mrtav negoli živ! Kao i Zvonko Bušić. I tu je sva tragedija današnje Hrvatske!**

Da je ova Hrvatska toliko gluha i slijepa da se iz svog straha s jedne strane, komocije s druge strane i potpunog nedostatka elementarnog sustava vrijednosti, još samo na ovakve scene strese, prodrma i na trenutak shvati što je sama sebi napravila. Jer, Stjepana Mesića za predsjednika nisu izabrali Srbi, nego Hrvati! Ivu Josipovića isto tako nisu birali Srbi!

Ne mogu vagnuti precizno pa je teško govoriti o postotku, ali **i jedan i drugi nose komad odgovornosti i za ovakvu presudu pa posredno i za ovakav Praljkov kraj.**

Josipović je u Sarajevu govorio o različitim politikama koje su dovele do užasa u BiH, a mogao je govoriti i o zločinima počinjenim nad Hrvatima. Ali on je 'mentalni jugoslaven' i on nije u stanju predstavljati, braniti, a kamoli žrtvovati se za Hrvate i Hrvatsku pa kao pravi Jugoslaven u Sarajevu drži jugoslavenski govor. Da li bi suci u Haagu mogli ignorirati da je Josipović u sarajevskom govoru barem pobrojao mjesta najvećih pokolja koje su Hrvati doživjeli od Bošnjaka u tom ratu? Da li bi bilo koji sudac Haškog suda mogao pokazati nezainteresiranost za te detalje da je ispred sebe imao neki takav potresni govor samog hrvatskog predsjednika? **A to bi bila borba za Praljkovu glavu!**

To bi bila borba koja bi rodila nadu i možda dovela do toga da se bojičica sa otrovom baci u smeće! Jer imam iza sebe Predsjednika koji se bori za mene! Usred Sarajeva!

Umjesto toga, Josipović je svojim govorom u Sarajevu djelovao kao svjedok optužbe! Doduše, decentan i uvijen, ali nema dvojbe koja ga je strana pozvala na svjedočenje! Isto vrijedi i za angažman Vesne Pusić! Naime, nema pravde niti vjerodostojnosti Haškog suda kada je Šešelj na slobodi. **Nema pravde ni vjerodostojnosti Haškog suda u kojem su muslimanski ratni vođe dobivali po dvije, tri godine zatvora za još veće zločine od onih koje su Hrvati napravili Bošnjacima, nema pravde na sudu koji nikome niti dana robije nije dodjelio zbog Škabrnje. O kakvoj pravdi i povinovanju pravdi se može**

govoriti sada, kad vidimo da je Haag pristao na podlu ulogu Carle Del Ponte, da se ne sudi niti vodstvu JNA, niti šefovima KOS-a, a koji su bili mozak svih klju nih likvidacija!

Do zore bih mogao nabrajati nepravde Haškog suda. I kada na kraju tog užasa, kao krik što još sada para nebo, jedan estiti patriot, jedan rijetko vi eni idealist, koji je sutra mogao iza i iz zatvora, preseliti se na drugi kraj kugle zemaljske te na miru proživjeti ostatak života, ima potrebe baš u trenutku dok je s jednom rukom na kvaki izlaznih vrata re i: s prijezirom odbacujem vašu presudu i potom popiti otrov od kojega e samo koju minutu nakon toga izdahnuti, **samo idiot ili krajnje pokvareni ovjek, u najboljem slu aju, samo onaj koji patološki mrzi u prvom redu Tu mana i hrvatsku borbu za samostalnost, može re i da takav ovjek ne zaslužuje asnu minutu šutnje.**

Zbog tih prigovora **ono u Saboru i nije bila minuta šutnje za Praljka, ve su naši tobože lukavi diplomati Jandrokovi i Plenkovi izmudrovali neki op eniti tekst i hibridnu minutu šutnje za sve poginule.** Ali, nisu sino svi poginuli: **no ranije se ubio jedan hrvatski general zbog besramne farse u kojoj je Hrvatska aktivno sudjelovala.** I da im Praljak nije pomogao svojom oporukom u kojoj ne želi pogreb, još bismo vidjeli kako bi ova vlast petljala sa pogrebnim vojnim po astima!

No, dakle, **došli smo do samog kraja hrvatske tragedije. Došli smo do samog ruba provalije, a na ratnom polju sutra e po eti borba prsa o prsa.** U prvom redu oko srednje Bosne jer smo tamo u ratu i stali. Dakle, **prava, nepatvorena, istinska hrvatska vlast** (kao što bi to nesumnjivo napravila ma arska, poljska ili austrijska vlast) **bi nakon ovakvog šoka u najmanju ruku otvorila povjerenstvo za istragu o mogu oj veleizdaji koja je u suradnji sa Haagom po injena u ovoj zemlji.**

Ta je ideja toliko zrela da je nakon stolje a šutnje o tome progovorio Vladimir Šeks, o ito u želji da si zakupi bolju prošlost u narodu nakon informacija o njegovim relacijama sa Udbom. No, bez obzira na motiv, Šeksa valja citirati:

“Bivši hrvatski predsjednik Stjepan Mesi je jedan od najdgovornijih za donošenje ovakve presude, a na posredan na in odgovoran je i za smrt generala Praljka“.

Ima li se pravo hrvatska Vlada oglušiti se na ove rije i? Jer da nema ni ega drugoga, ve je ova izjava dovoljna da reagiraju Vlada, Sabor i DORH, glede Povjerenstva i same istrage. Šeks naime nesumnjivo zna što govori, uostalom prije desetak godina u naponu vlasti Stipe Mesi je odlikovao najvišim odlikovanjem upravo Vladimira Šeksa. Šeks, dakle, jako dobro zna tko je Stipe Mesi .

Najprije bi valjalo otvoriti istragu o Mesi evim aktivnostima, bez obzira što se on ve sada brani da nije radio ništa izvan ustavnog zakona o suradnji sa Haagom. No, **u Zakonu o suradnji sa Haagom ne piše obveza lažnog svjedo enja, a Mesi evo svjedo enje u odnosu na povijesne injenice nije bilo istinito. U Zakonu o suradnji sa Haagom nigdje ne piše obveza da se glede tajnih transkripata uvede 'Dan otvorenih vrata na Pantov aku' pa da se dijele kao bomboni!** Mesi je baš to napravio. **Gdje piše u tom zakonu da se brijunski transkript treba krivotvoriti?** Dakle, **da je ovo hrvatska država, a ne bivša socijalisti ka republika Hrvatska, Plenkovi bi sutra o ovim temama otvorio povjerenstvo.** Ono bi moralo ispitati i držanje Vesne Pusi i korelaciju izme u toga da je davnih dana ustvrdila da je HDZ agresor na BiH i onoga što jest ili nije napravila za haške uznike kao ministrica vanjskih poslova i potpredsjednica Vlade, u razdoblju koje je bilo klju no za Praljka i šestoricu.

Vesna Pusi bila je ministrica vanjskih poslova i potpredsjednica Vlade to no u godinama kad je donesena prva presuda šestorici. Od 2013. do 2016. Hrvatska je morala i trebala inzistirati da postane prijatelj suda i da se uklju i u proces, no **do 2016. nije napravljeno baš ništa.** Valja li odmjeriti njenu krivnju samo kroz ne injenje ili je i aktivno pomagala ovakvu poziciju šestorice u Haagu, povjerenstvo bi moglo jasno utvrditi.

Danas kad imamo ovakav Praljkov kraj ispred sebe i ove relacije, valjalo bi ispitati i vidjeti što je sve Pusi ka kao ovdašnja rodona elnica govorila. Sjetimo se teza da smo izvršili agresiju na susjednu državu. Tako er, **što je propustila napraviti na ovu temu?**

Je li aktivno pomogla oživotvorenju ovakve sudske odluke? I ona i Mesi , naime, glede svog držanja, plešu na samoj crti veleizdaje na tu temu. U istom kolu je i Ivo Josipovi . Naime, do i u Sarajevo, ispri ati se za zlo ine i ustvrditi 'dok traje klju ni dio ovog sudskog procesa da su za ratna razaranja u BiH krive razli ite politike (dakle i Tu manova!), držanje je ljestvi i Mesi u i Vesni Pusi u istoj ovoj raboti. Naime, da sjedite kao sudac u Haškom sudu i ništa ne razumijete kao što tamošnji suci jedva da nešto razumiju, klju ni okvir vašeg držanja bi mogao izlaziti samo iz dodatnih informacija. Izvadite mi izjave hrvatskih dužnosnika o ratu u BiH da vidim što oni o tome govore! I kad

vam tajnica donese javne izjave ove trojice, **kad ti suci vide što o ratu i ulozi Hrvatske govore Vesna Pusi , Stipe Mesi i Ivo Josipovi , svaki haški sudac nakon ovakve presude ima mirnu savjest. Ovaj trolist likova svojom neobuzdanom mržnjom i nesnošljivoš u spram Tu manovog djela osigurao im je mirnu savjest. Pa zašto bi Haški sud uop e dvojio o optužnici kad ima ne samo takve izjave ispred sebe negoli i evidentno nezainteresiranu hrvatsku državu za taj proces koja je tom nezainteresiranoš u sugerirala vlastitu krivnju!** Kako vidimo, Bošnjaci su po inili nevi ena zvjerstva prema Hrvatima u BiH, ali **nema niti jednog elnika bošnja ke politike koji bi davao o tome izjave poput izjava ovog trolista!**

Koji srbijanski ministar vanjskih poslova je ikada rekao da je Srbija izvršila agresiju na BiH premda je to neupitna injenica? Koji srbijanski predsjednik ili visoki dužnosnik je kao tajni svjedok teretio vlastitu državu i vlastitog predsjednika? Nema takvih ni u srbijanskim ni u bošnja kim redovima. **Samo u Hrvatskoj žive Jugoslaveni koji patološki mrze Tu manovo djelo i ruše ga znaju i da time ruše temelje države. I zato je došlo vrijeme da se takvima sudi, ako se barem donekle želi afirmirati pravda.**

Osim toga postavlja se pitanje **zašto Hrvatska nije osigurala ekspertne timove koji bi pojasnili što se u ratu Hrvata i Bošnjaka doga alo, koji bi pojasnili ono što je nadljudskim naporima uspio Praljak glede rušenja Starog mosta?** Da se moglo utjecati na sud pokazuje primjer kad je ista ta Hrvatska platila jedan tim bivših ameri kih generala koji su u Haagu ekspertizom dokazali da u Kninu nije bilo prekomjernog granatiranja! I Haag je to prihvatio.

Gdje je bio takav angažman u slu aju šestorice? **Da krene u ras iš avanje svih ovih relacija, da pokrene povjerenstvo ovog tipa, Plenkovi bi pokazao da nije birokrat nego da se radi o pravom državniku i nacija bi ga slavila do neba. Ako ima i malo tih potencijala, on e nešto na tu temu napraviti, ako ne, potvrdit e sve sumnje da je samo Bruxelles njegov pravi svijet, a da Hrvatsku u najboljem slu aju ne razumije.**

Hrvatska se mora ustati na noge glede ove presude i stoga jer nema puno sumnje da e Bošnjaci ovu presudu iskoristiti kao završni udarac hrvatskom iseljavanju, u prvom redu iz srednje Bosne. Kako?

S obzirom na zaklju ak presude po kojem je sama Herceg Bosna uz pomo Zagreba plod udruženog zlo ina kog pothvata, svaki hrvatski vojnik u BiH sutra može biti kazneno gonjen. **U nažalost zvjerskim odnosima Hrvata i Bošnjaka, bojim se da nema puno dvojbi da e bošnja ko vodstvo ovu presudu uzeti kao polugu za novi progon Hrvata.**

U naravi to e izgledati tako da e Hrvati im uju da se optužnice spremaju, nastojati izbje i tom progonu i napuštati BiH.

Kako to obi no biva, najprije e odlaziti optuženi muškarci, a onda e nakon koji mjesec za njima u inozemstvo ili u Hrvatsku dolaziti i žena i djeca. **Evo prilike za novog šeika da kupi hrvatsku zemlju za male novce i nastavi širiti arapsko carstvo u srcu fatalno dekadentne Europe! Prva e stradati srednja Bosna o kojoj ionako Zagreb ne vodi ra una i vrlo je lako predvidjeti da e krenuti masovno iseljavanje Hrvata.**

Dakle, **Plenkovi eva Vlada ako želi biti na nivou povijesnog zadatka, ne samo da treba u cilju afirmacije pravde pokrenuti istragu o veleizdaji, jer ve ima na stolu lascivnu Šeksovu izjavu na tu temu, nego u isto vrijeme mora prona i mehanizme uz koje e zauzdati iseljavanje Hrvata iz BiH jer e na njihova ognjišta do i mu ahedini i tako zatrti tisu godišnje korijene ove nacije. Za Hrvatsku naciju ovo su promjene biblijskih razmjera.**

Bosna je naša djedovina, Hercegovina je naša povijesna postojbina, Bosna i Hercegovina je kolijevka ove nacije. I kako je krajnje iskreno progovorila ovih dana na Novoj TV Ivana Petrovi na kraju e nam mu ahedini uvati granicu Hrvatske i BiH? **Sarkazam je jasan, ali sve vodi takvom rješenju.**

Nikad niti jedno dosadašnje politi ko pitanje nije bilo toliko izazovno za Andreja Plenkovi a i nigdje više ne emo vidjeti s kim imamo posla kada o njemu govorimo, negoli u ovoj situaciji. Na e li rješenja, vizije i odlu nost da povu e prave poteze Plenkovi e postati istinski državnik. Ili e se fatalno potvrditi da imamo posla samo sa obi nim invnikom, koji doduše sjajno govori i to nekoliko jezika, koji je pravi robot politi ke kulture, ali koji nema ni boje, ni okusa, ni mirisa.

Kolinda Grabar Kitarovi sve je ovo razumijela. Ona je ve u obra anju javnosti nazna ila da odmah ide u Sarajevo i da potom odmah ide u SAD. Jer, **ona nema Plenkovi evih iluzija da e nekakav**

Jucker 'koji mu šalje pusice' rješiti ovaj bosanski vor. Ona savršeno razumije da se bez SAD-a taj problem ne može rješiti.

Kolinda po običaju sve razumije, s tim da oni koji ovdje sve razumiju i ne boje se to reći, obično dobiju medijskih batina. Stoga **nema sumnje da je ova njena naznaka da ima rješenja, ovaj njen politički stav koji ima jasan državotvorni pečat, biti dovedeni na medijski nož.** Oštri nož medija koji inače nikada nisu objavili jedan jedini feljton iz 18 knjiga koja je Praljak iz Haaga slao na nizu adresa.

Uostalom, **emu se uđimo kad je Ministarstvo kulture, u kojem je Nina Obuljen bila državna tajnica, uredno naplatilo PDV, dakle označilo šundom, knjige koje je Praljak pisao kao svoj dugi životni testament.** Dok u isto vrijeme nije šundom označilo knjigu iz kovog HHO-a 'Vojna akcija Oluja i poslije' koju je uredio Žarko Puhovski, knjigu koju Haag nije prihvatio kao vjerodostojnu zbog niza problematičnih i nedokazljivih podataka.

Treba li jo nešto dodati?

Piše: **Tihomir Dujmovi**, 1. prosinca 2017.